

Ellen G. White Estate

EL CAMÍ A CRIST

ELLEN G. WHITE

El Camí A Crist

Capítol 1—L'amor de Déu per l'home.....	3
Capítol 2—La necessitat de Crist del pecador.....	24
Capítol 3—El penediment.....	40
Capítol 4—Confessió.....	82
Capítol 5—Consagració.....	96
Capítol 6—Fe i acceptació.....	112
Capítol 7—La prova del deixeble.....	131
Capítol 8: créixer en Crist.....	156
Capítol 9—El treball i la vida.....	182
Capítol 10—Un coneixement de Déu.....	203
Capítol 11—El privilegi de l'oració.....	224
Capítol 12—Què fer amb el dubte.....	261
Capítol 13: Alegre en el Senyor.....	287

<https://m.egwwritings.org/cat>

Capítol 1—L'amor de Déu per l'home

Tant la natura com la revelació testimonien l'amor de Déu. El nostre Pare del cel és la font de la vida, de la saviesa i de l'alegria. Mireu les coses meravelloses i belles de la natura. Penseu en la seva meravellosa adaptació a les necessitats i la felicitat, no només de l'home, sinó de tots els éssers vius. El sol i la pluja, que alegren i refresquen la terra, els turons, els mars i les planes, tots ens parlen de l'amor del Creador. És Déu qui abasteix les necessitats diàries de

totes les seves criatures. En les belles paraules del salmista:

“Els ulls de tots esperen en Vós;
I els has donat la seva carn en el seu temps.

Obres la teva mà,
I satisfà el desig de tot ésser viu".
Salm 145:15, 16.

Déu va fer l'home perfectament sant i feliç; i la terra bella, tal com va sortir de la mà del Creador, no portava cap plaga de decadència ni ombra de la maledicció. És la transgressió de la llei de Déu, la llei de l'amor, la que ha portat ai i mort.

Tanmateix, fins i tot enmig del sofriment que resulta del pecat, l'amor de Déu es revela. Està escrit que Déu va maleir la terra per amor de l'home. Gènesi 3:17. L'espina i el card —les dificultats i les proves que fan de la seva vida una vida de treball i cura— van ser designats per al seu bé com a part de la formació necessària en el pla de Déu per al seu alçament de la ruïna i la degradació que el pecat ha produït. El món, encara que caigut, no és tot dolor i misèria. A la natura mateixa hi ha missatges d'esperança i consol. Hi ha flors sobre els cards, i les espines estan cobertes de roses.

"Déu és amor" està escrit a cada brot que s'obre, a cada agulla d'herba que brolla. Els encantadors ocells que fan vocalitzar l'aire amb els seus cants feliços, les flors delicades tenyides en la seva perfecció perfumant l'aire, els arbres alts del bosc amb el seu ric fullatge de verd viu, tots testimonien la cura tendra i paternal del nostre Déu i de El seu desig de fer feliços els seus fills.

La paraula de Déu revela el seu caràcter. Ell mateix ha declarat el seu amor i pietat infinits. Quan Moisès va pregar: "Mostra'm la teva

glòria", el Senyor va respondre:
"Faré passar tota la meva bondat
davant teu". Èxode 33:18, 19.

Aquesta és la seva glòria. El Senyor
va passar davant de Moisès i va
proclamar: "El Senyor, el Senyor
Déu, misericordiós i clemente,
patiment, i abundant en bondat i
veritat, guarda la misericòrdia per a
milers, perdona la iniquitat, la
transgressió i el pecat". Èxode 34:6,
7. És "lent per a la ira i de gran
bondat", "perquè es complau en la
misericòrdia". Jonàs 4:2; Miquees
7:18.

Déu ha lligat els nostres cors a Ell amb testimonis innombrables al cel i a la terra. A través de les coses de la natura i dels lligams terrenals més profunds i tendres que els cors humans poden conèixer, Ell ha volgut revelar-se a nosaltres. No obstant això, aquests, però imperfectament, representen el seu amor. Encara que totes aquestes evidències han estat donades, l'enemic del bé va encegar la ment dels homes, de manera que miraven Déu amb por; van pensar en Ell com a sever i implacable. Satanàs va portar els homes a concebre Déu com un ésser el principal atribut del

qual és una justícia severa, un jutge sever, un creditor dur i exigent. Va representar el Creador com un ésser que mira amb ull gelós per discernir els errors i els errors dels homes, a fi de poder examinar els judicis sobre ells. Va ser per eliminar aquesta fosca ombra, revelant al món l'amor infinit de Déu, que Jesús va venir a viure entre els homes.

El Fill de Déu va venir del cel per manifestar el Pare. “Ningú no ha vist Déu en cap moment; el Fill unigènit, que està en el si del Pare, ell l'ha anunciat”. Joan 1:18. “Ni ningú coneix el Pare, sinó el Fill, i

aquell a qui el Fill el vol revelar".
Mateu 11:27. Quan un dels
deixebles va demanar: «Mostra'ns el
Pare», Jesús va respondre: «Fa tant
de temps que estic amb tu i, però,
no em coneixes, Felip? Qui m'ha
vist a mi, ha vist el Pare; i com dius
doncs: Mostra'ns el Pare? Joan 14:8,
9.

En descriure la seva missió terrenal,
Jesús va dir: El Senyor “m'ha ungit
per predicar l'evangeli als pobres;
Ell m'ha enviat a guarir els que
tenen el cor trencat, a predicar
l'alliberament als captius i la
recuperació de la vista als cecs, a

posar en llibertat els ferits". Lluc 4:18. Aquesta va ser la seva obra. Va anar fent el bé i curant tots els oprimits per Satanàs. Hi havia pobles sencers on no hi havia cap gemec de malaltia a cap casa, perquè Ell havia passat per ells i guarit tots els seus malalts. La seva obra va donar evidència de la seva unció divina. L'amor, la misericòrdia i la compassió es van revelar en cada acte de la seva vida; El seu cor s'apagava amb una tendra simpatia pels fills dels homes. Va agafar la naturalesa de l'home per assolir els desitjos de l'home. Els més pobres i humils no

tenien por d'apropar-se a Ell. Fins i tot els nens petits se sentien atrets per Ell. Els encantava enfilar-se sobre els seus genolls i mirar el rostre pensatiu, benigne d'amor.

Jesús no va suprimir una paraula de veritat, sinó que la va pronunciar sempre amb amor. Va exercir el més gran tacte i una atenció reflexiva i amable en les seves relacions amb la gent. Mai va ser groller, mai va dir innecessàriament una paraula severa, mai va fer dolor innecessari a una ànima sensible. No va censurar la debilitat humana. Va dir la veritat, però sempre enamorat. Va

denunciar la hipocresia, la incredulitat i la iniquitat; però les llàgrimes eren a la seva veu mentre pronunciava les seves repriments mordaces. Va plorar per Jerusalem, la ciutat que estimava, que es va negar a rebre'l, el camí, la veritat i la vida. Ells l'havien rebutjat a Ell, el Salvador, però ell els mirava amb tendresa compassiva. La seva vida va ser d'abnegació i cura reflexiva pels altres. Cada ànima era preciosa als seus ulls. Mentre es va portar a si mateix amb dignitat divina, es va inclinar amb la més tendresa consideració a tots els membres de la família de Déu. En tots els homes

va veure ànimes caigudes a qui era la seva missió salvar.

Aquest és el caràcter de Crist tal com es revela a la seva vida. Aquest és el caràcter de Déu. És del cor del Pare que els corrents de la compassió divina, manifestats en Crist, surten als fills dels homes. Jesús, el Salvador tendre i pietat, era Déu “manifestat en la carn”. 1 Timoteu 3:16.

Va ser per redimir-nos que Jesús va viure, va patir i va morir. Es va convertir en “un home de dolors”, perquè ens fessim partícips de

l'alegria eterna. Déu va permetre que el seu Fill estimat, ple de gràcia i de veritat, vingués d'un món de glòria indescriptible, a un món embrutat i desolat pel pecat, enfosquit per l'ombra de la mort i la maledicció. Li va permetre abandonar el si del seu amor, l'adoració dels àngels, patir la vergonya, l'insult, la humiliació, l'odi i la mort. “El càstig de la nostra pau era sobre Ell; i amb els seus cops som guarits”. Isaïes 53:5. Mireu-lo al desert, a Getsemaní, a la creu! El Fill impecable de Déu va assumir la càrrega del pecat. Aquell que havia estat un amb Déu, va

sentir en la seva ànima la terrible separació que el pecat fa entre Déu i l'home. Això va treure dels seus llavis el crit angoixat: "Déu meu, Déu meu, per què m'has abandonat?" Mateu 27:46. Va ser la càrrega del pecat, el sentit de la seva terrible enormitat, de la seva separació de l'ànima de Déu; va ser això el que va trencar el cor del Fill de Déu.

Però aquest gran sacrifici no es va fer per crear en el cor del Pare un amor per l'home, no per fer-lo disposat a salvar. No, no! "Déu va estimar tant el món que va donar el

seu Fill unigènit". Joan 3:16. El Pare ens estima, no a causa de la gran propiciació, sinó que va proporcionar la propiciació perquè ens estima. Crist era el mitjà a través del qual podia vessar el seu amor infinit sobre un món caigut. "Déu estava en Crist, reconciliant el món amb ell mateix". 2 Corintis 5:19. Déu va patir amb el seu Fill. En l'agonia de Getsemaní, la mort del Calvari, el cor de l'Amor Infinit va pagar el preu de la nostra redempció.

Jesús va dir: "Per això el meu Pare m'estima, perquè dono la meva vida

per tornar-la a prendre". Joan 10:17. És a dir, "El meu Pare t'ha estimat tant que fins i tot m'estima més per haver donat la meva vida per redimir-te. En convertir-me en el vostre substitut i fiador, en lliurar la meva vida, en assumir les vostres responsabilitats, les vostres transgressions, sóc estimat pel meu Pare; perquè amb el meu sacrifici, Déu pot ser just, i tanmateix el justificador d'aquell qui creu en Jesús".

Ningú, excepte el Fill de Déu, podria aconseguir la nostra redempció; perquè només aquell

qui estava en el si del Pare podia declarar-lo. Només Aquell que coneixia l'alçada i la profunditat de l'amor de Déu el podia manifestar. Ni més ni menys que l'infinit sacrifici fet per Crist en favor de l'home caigut podria expressar l'amor del Pare a la humanitat perduda.

"Déu va estimar tant el món que va donar el seu Fill unigènit". Ell li va donar no només perquè visqués entre els homes, per suportar els seus pecats i morir pel seu sacrifici. El va donar a la raça caiguda. Crist havia d'identificar-se amb els

interessos i necessitats de la humanitat. Aquell que era un amb Déu s'ha unit amb els fills dels homes per llaços que mai no es trencaran. Jesús “no s'avergonyeix d'anomenar-los germans” (Hebreus 2:11); Ell és el nostre sacrifici, el nostre advocat, el nostre germà, portant la nostra forma humana davant el tron del Pare, i a través dels segles eterns un amb la raça que Ell ha redimit: el Fill de l'home. I tot això perquè l'home s'alça de la ruïna i la degradació del pecat per reflectir l'amor de Déu i compartir l'alegria de la santedat.

El preu pagat per la nostra redempció, el sacrifici infinit del nostre Pare celestial en donar el seu Fill perquè morís per nosaltres, ens hauria de donar concepcions exaltades del que podem arribar a ser mitjançant Crist. Quan l'inspirat apòstol Joan va contemplar l'alçada, la profunditat i l'amplitud de l'amor del Pare cap a la raça que peria, es va omplir d'adoració i reverència; i, en no trobar un llenguatge adequat per expressar la grandesa i la tendresa d'aquest amor, va cridar al món a contemplar-lo. "Mireu, quin amor ens ha donat el Pare, perquè ens diguin fills de Déu". 1 Joan 3:1.

Quin valor atorga això a l'home! A través de la transgressió, els fills de l'home esdevenen subjectes de Satanàs. Mitjançant la fe en el sacrifici expiatori de Crist, els fills d'Adam poden esdevenir fills de Déu. En assumir la naturalesa humana, Crist eleva la humanitat. Els homes caiguts es col·loquen on, gràcies a la connexió amb Crist, poden arribar a ser dignes del nom de "fills de Déu".

Aquest amor no té paral·lel. Fills del Rei celestial! Preciosa promesa!
Tema per a la meditació més profunda! L'amor incomparable de

Déu per un món que no l'estimava!
El pensament té un poder de
submissió sobre l'ànima i porta la
ment captivitat a la voluntat de
Déu. Com més estudiem el caràcter
diví a la llum de la creu, més veiem
la misericòrdia, la tendresa i el
perdó barrejats amb l'equitat i la
justícia, i més clarament discernim
innombrables evidències d'un amor
infinit i d'una tendre pietat que
supera un la simpatia anhelant de la
mare pel seu fill capritxo.

Capítol 2—La necessitat de Crist del pecador

L'home estava originalment dotat de poders nobles i una ment ben equilibrada. Era perfecte en el seu ésser i en harmonia amb Déu. Els seus pensaments eren purs, els seus objectius sants. Però a través de la desobediència, els seus poders es van pervertir i l'egoisme va ocupar el lloc de l'amor. La seva naturalesa es va afeblir tant per la transgressió que li va ser impossible, amb les seves pròpies forces, resistir el poder del mal. Va ser fet captiu per Satanàs, i hauria romangut així per

sempre si Déu no s'hagués intervingut especialment. El propòsit del temptador era frustrar el pla diví en la creació de l'home i omplir la terra de desgràcia i desolació. I assenyalaria tot aquest mal com el resultat de l'obra de Déu en la creació de l'home.

En el seu estat sense pecat, l'home va mantenir una comunió alegre amb Ell "en qui s'amaguen tots els tresors de la saviesa i el coneixement". Colossencs 2:3. Però després del seu pecat, ja no va poder trobar alegria en la santedat, i va intentar amagar-se de la

presència de Déu. Aquesta és encara la condició del cor no renovat. No està en harmonia amb Déu i no troba alegria en la comunió amb Ell. El pecador no podia ser feliç en presència de Déu; s'allunyaria de la companyia dels éssers sants. Si se li permetés entrar al cel, no tindria cap alegria per a ell. L'esperit d'amor desinteressat que hi regna, cada cor que respon al cor de l'Amor Infinit, no tocaria cap acord de resposta a la seva ànima. Els seus pensaments, els seus interessos, els seus motius serien aliens als que actuen als habitants sense pecat. Seria una nota

discordant en la melodia del cel. El cel seria per a ell un lloc de tortura; desitjaria estar amagat d'Aquell que és la seva llum i el centre de la seva alegria. No és cap decret arbitrari per part de Déu que exclou els malvats del cel; són exclusius per la seva pròpia inadaptació per a la seva companyia. La glòria de Déu seria per a ells un foc consumidor. Agrairien la destrucció, perquè s'amaguessin de la cara d'Aquell que va morir per redimir-los.

És impossible per a nosaltres, de nosaltres mateixos, escapar del pou del pecat en què estem enfonsats.

Els nostres cors són dolents i no els podem canviar. "Qui pot treure una cosa net d'un impur? ni un." "La ment carnal és enemistat contra Déu, perquè no està subjecta a la llei de Déu, ni pot estar-ho". Job 14:4; Romans 8:7. L'educació, la cultura, l'exercici de la voluntat, l'esforç humà, tots tenen el seu àmbit propi, però aquí són impotents. Poden produir una conducta exterior correcta, però no poden canviar el cor; no poden purificar les fonts de la vida. Hi ha d'haver un poder que funcioni des de dins, una nova vida des de dalt, abans que els homes puguin canviar del pecat a la

santedat. Aquest poder és Crist. Només la seva gràcia pot accelerar les facultats sense vida de l'ànima i atreure-la a Déu, a la santedat.

El Salvador va dir: "Si un home no neix de dalt", tret que rebi un nou cor, nous desitjos, propòsits i motius que els portin a una nova vida, "no pot veure el Regne de Déu". Joan 3:3, marge. La idea que només cal desenvolupar el bé que existeix en l'home per naturalesa, és un engany fatal. "L'home natural no rep les coses de l'Esperit de Déu, perquè són una bogeria per a ell; ni ell les pot conèixer, perquè es discerneixen

espiritualment". "No et sorprenguis que t'he dit: Has de néixer de nou". 1 Corintis 2:14; Joan 3:7. De Crist està escrit: «En Ell hi havia la vida; i la vida era la llum dels homes”: l'únic “nom sota el cel donat entre els homes, pel qual hem de ser salvats”. Joan 1:4; Fets 4:12.

No n'hi ha prou de percebre la bondat amorosa de Déu, de veure la benevolència, la tendresa paterna, del seu caràcter. No n'hi ha prou amb discernir la saviesa i la justícia de la seva llei, per veure que es fonamenta en el principi etern de l'amor. L'apòstol Pau ho va veure

quan va exclamar: "Consento a la llei que és bona". "La llei és santa, i el manament és sant, just i bo". Però va afegir, amb l'amargor de l'angoixa i la desesperació de la seva ànima: "Sóc carnal, venut al pecat". Romans 7:16, 12, 14. Ell anhelava la puresa, la justícia, que en ell mateix era impotent per assolir, i va cridar: «Oh miserable que sóc! qui em lliurarà d'aquest cos de mort?" Romans 7:24, marge. Tal és el crit que ha sortit dels cors carregats a totes les terres i en totes les edats. A tots, només hi ha una resposta: "Heus aquí l'Anyell de

Déu, que lleva el pecat del món".
Joan 1:29.

Moltes són les figures amb les quals l'Esperit de Déu ha intentat il·lustrar aquesta veritat i fer-la palesa a les ànimes que anhelaven ser alliberades de la càrrega de la culpa. Quan, després del seu pecat en enganyar Esaú, Jacob va fugir de la casa del seu pare, va sentir-se abatut per un sentiment de culpa. Com era solitari i marginat, separat de tot allò que havia fet estimar la vida, aquell pensava que per sobre de tots els altres li pressionaven l'ànima, era la por que el seu pecat

l'hagués allunyat de Déu, que fos abandonat del Cel. Amb tristesa es va estirar a descansar a la terra nua, al seu voltant només els turons solitaris, i més amunt, el cel brillant d'estrelles. Mentre dormia, una llum estranya va irrompre en la seva visió; i vet aquí, des de la plana on s'estava, unes grans escales ombrívols semblaven conduir cap amunt fins a les mateixes portes del cel, i sobre elles els àngels de Déu passaven amunt i avall; mentre que des de la glòria de dalt, s'escoltava la veu divina en un missatge de consol i esperança. Així es va donar a conèixer a Jacob allò que satisfà la

necessitat i el desig de la seva ànima: un Salvador. Amb alegria i gratitud va veure revelada una manera per la qual ell, un pecador, podia tornar a la comunió amb Déu. L'escala mística del seu somni representava Jesús, l'únic mitjà de comunicació entre Déu i l'home.

Aquesta és la mateixa figura a la qual es va referir Crist en la seva conversa amb Natanael, quan va dir: "Veureu el cel obert i els àngels de Déu pujant i baixant sobre el Fill de l'home". Joan 1:51. En l'apostasia, l'home es va alienar de Déu; la terra va ser tallada del cel. A l'altra banda

del golf que hi havia entre, no hi podia haver comunió. Però a través de Crist, la terra torna a estar vinculada amb el cel. Amb els seus propis mèrits, Crist ha superat l'abisme que el pecat havia fet, perquè els àngels ministradors puguin mantenir la comunió amb l'home. Crist connecta l'home caigut en la seva debilitat i impotència amb la Font del poder infinit.

Però en va són els somnis de progrés dels homes, en va tots els esforços per a l'elevació de la humanitat, si descuiden l'única Font d'esperança i ajuda per a la raça

caiguda. "Tot regal bo i tot regal perfecte" (Jaume 1:17) és de Déu. No hi ha una veritable excel·lència de caràcter a part d'Ell. I l'únic camí a Déu és Crist. Diu: "Jo sóc el camí, la veritat i la vida: ningú no ve al Pare sinó per mi". Joan 14:6.

El cor de Déu anhela els seus fills terrenals amb un amor més fort que la mort. En lliurar el seu Fill, ens ha vessat a tots el cel en un sol do. La vida, la mort i la intercessió del Salvador, el ministeri dels àngels, la súplica de l'Esperit, el Pare que obra per damunt i a través de tots, l'interès incessant dels éssers

celestials, tot s'apunta en favor de la redempció de l'home.

Oh, contemplem l'increïble sacrifici que s'ha fet per nosaltres! Intentem apreciar el treball i l'energia que el Cel gasta per recuperar els perduts i portar-los de tornada a la casa del Pare. Els motius més forts i les agències més poderoses mai no es podrien posar en funcionament; les recompenses excessives per fer bé, el gaudi del cel, la societat dels àngels, la comunió i l'amor de Déu i del seu Fill, l'elevació i extensió de tots els nostres poders al llarg dels segles eterns, no són aquests

poderosos incentius i ànims per instar per donar el servei amorós del cor al nostre Creador i Redemptor?

I, d'altra banda, els judicis de Déu pronunciats contra el pecat, la retribució inevitable, la degradació del nostre caràcter i la destrucció final, es presenten en la paraula de Déu per advertir-nos del servei de Satanàs.

No hem de tenir en compte la misericòrdia de Déu? Què més podria fer Ell? Col·loquem-nos en una relació correcta amb Aquell que

ens ha estimat amb un amor
meravellós. Aprofitem els mitjans
que ens han proporcionat perquè
puguem ser transformats a la seva
semblança i ser restaurats a la
comunió amb els àngels
ministradors, a l'harmonia i la
comunió amb el Pare i el Fill.

Capítol 3—El penediment

Com serà just un home amb Déu?
Com es farà just el pecador? Només a través de Crist podem arribar a l'harmonia amb Déu, amb la santedat; però com anem a venir a Crist? Molts es fan la mateixa pregunta que la multitud el dia de Pentecosta, quan, convençuts de pecat, van cridar: "Què farem?" La primera paraula de la resposta de Pere va ser: "Convertiu-vos". Fets 2:37, 38. En un altre moment, poc després, va dir: "Convertiu-vos, ... i convertiu-vos, perquè els vostres pecats siguin esborrats". Fets 3:19.

El penediment inclou el dolor pel pecat i l'allunyament d'ell. No renunciarem al pecat si no veiem la seva pecaminositat; fins que no ens allunyem de cor, no hi haurà cap canvi real a la vida.

Hi ha molts que no entenen la veritable naturalesa del penediment. Multituds es doleixen d'haver pecat i fins i tot fan una reforma exterior perquè temen que la seva injustícia els porti patiment sobre ells mateixos. Però això no és penediment en el sentit bíblic. Es lamenten del sofriment més que del

pecat. Tal va ser el dolor d'Esau quan va veure que el dret de primogenitura li havia perdut per sempre. Balaam, aterrit per l'àngel que es trobava al seu camí amb l'espasa desenfundada, va reconèixer la seva culpa perquè no perdés la vida; però no hi va haver penediment genuí pel pecat, ni conversió de propòsit, ni abominació del mal. Judes Iscariote, després de traïr el seu Senyor, va exclamar: "He pecat en haver traït la sang innocent". Mateu 27:4.

La confessió va ser forçada a sortir de la seva ànima culpable per un

horrible sentit de condemna i una cerca por del judici. Les conseqüències que li havien de derivar el van omplir de terror, però no hi havia un dolor profund i desgarrador a la seva ànima, perquè hagués traït l'immaculada Fill de Déu i negués el Sant d'Israel. El faraó, quan patia sota els judicis de Déu, va reconèixer el seu pecat per tal d'escapar-se de més càstigs, però va tornar al seu desafiament al cel tan bon punt les plagues es van quedar. Tots aquests es van lamentar dels resultats del pecat, però no es van lamentar pel pecat mateix.

Però quan el cor cedeix a la influència de l'Esperit de Déu, la consciència s'animarà i el pecador discernirà alguna cosa de la profunditat i la sacralitat de la llei sagrada de Déu, el fonament del seu govern al cel i a la terra. La "Llum, que il·lumina tot home que ve al món", il·lumina les cambres secretes de l'ànima, i les coses ocultes de les tenebres es manifesten. Joan 1:9. La convicció s'apodera de la ment i del cor. El pecador té un sentit de la justícia de Jehovà i sent el terror d'aparèixer, en la seva pròpia culpa i impuresa,

davant l'Espaiador dels cors. Veu l'amor de Déu, la bellesa de la santedat, l'alegria de la puresa; anhela ser purificat i ser restaurat a la comunió amb el Cel.

L'oració de David després de la seva caiguda il·lustra la naturalesa del veritable dolor pel pecat. El seu penediment va ser sincer i profund. No hi va haver cap esforç per pal·liar la seva culpa; cap desig d'escapar del judici amenaçat, va inspirar la seva pregària. David va veure l'enormitat de la seva transgressió; va veure la contaminació de la seva ànima;

detestava el seu pecat. No només va pregar per perdó, sinó per puresa de cor. Desitjava l'alegria de la santedat: tornar a l'harmonia i la comunió amb Déu. Aquest era el llenguatge de la seva ànima:

“Feliç aquell a qui li perdona la transgressió,
el pecat dels quals està cobert.
Feliç l'home a qui el Senyor
no imputa iniquitat,
I en l'esperit del qual no hi ha engany”. Salm 32:1, 2.

“Tin pietat de mi, oh Déu, segons la teva bondat amorosa:

Segons la multitud del teu tendre
la misericòrdia esborra les meves
transgressions....

Perquè reconec les meves
transgressions: i les meves
el pecat sempre està davant meu....

Purgeu-me amb hisop, i seré net:
renta'm i seré més blanc que la
neu...

Crea en mi un cor net, oh Déu;
I renovar un esperit recte dins meu.

No em deixeu lluny de la vostra
presència;

I no em treus el teu Esperit Sant.

Restaura'm l'alegria de la teva
salvació;

I recolza'm amb el teu esperit
lliure....

Lliura'm de la culpa de sang, oh
Déu, tu

Déu de la meva salvació:

I la meva llengua cantarà en veu
alta la teva

justícia". Salm 51:1-14.

Un penediment com aquest, està
fora de l'abast del nostre propi
poder per aconseguir-ho; només
s'obté de Crist, que va pujar a dalt i
ha donat dons als homes.

Només aquí hi ha un punt en què
molts poden equivocar-se i, per

tant, no reben l'ajuda que Crist vol donar-los. Pensen que no poden venir a Crist a menys que primer es penedeixin, i que el penediment els prepara per al perdó dels seus pecats. És cert que el penediment precedeix el perdó dels pecats; perquè només el cor trencat i contrit sentirà la necessitat d'un Salvador. Però ha d'esperar el pecador fins que s'hagi penedit abans de poder venir a Jesús? El penediment s'ha de fer un obstacle entre el pecador i el Salvador?

La Bíblia no ensenya que el pecador s'ha de penedir abans de poder

atendre la invitació de Crist: "Veniu a mi, tots els que esteu treballats i carregats, i jo us faré descansar". Mateu 11:28. És la virtut que surt de Crist, la que condueix al penediment genuí. Pere va deixar clar l'assumpte en la seva declaració als israelites quan va dir: "Déu l'ha exaltat amb la seva dreta perquè fos un príncep i un salvador, per donar el penediment a Israel i el perdó dels pecats". Fets 5:31. No podem penedir-nos sense l'Esperit de Crist per despertar la consciència més que no podem ser perdonats sense Crist.

Crist és la font de tot impuls correcte. Ell és l'únic que pot implantar en el cor l'enemistat contra el pecat. Cada desig de veritat i puresa, cada convicció de la nostra pròpia pecaminositat, és una evidència que el seu Esperit es mou sobre els nostres cors.

Jesús ha dit: "Jo, si m'alçaré de la terra, atrauré a tots els homes a mi". Joan 12:32. Crist ha de ser revelat al pecador com el Salvador que mor pels pecats del món; i mentre veiem l'Anyell de Déu a la creu del Calvari, el misteri de la redempció comença a desplegar-se a la nostra

ment i la bondat de Déu ens porta al penediment. En morir pels pecadors, Crist va manifestar un amor incomprendible; i com el pecador contempla aquest amor, suavitza el cor, impressiona la ment i inspira contrició a l'ànima.

És cert que de vegades els homes s'avergonyeixen dels seus camins pecaminosos i renunciem a alguns dels seus mals hàbits, abans de ser conscients que els atreuen a Crist. Però sempre que s'esforcen per reformar, des d'un desig sincer de fer el bé, és el poder de Crist el que els atrau. Una influència de la qual

són inconscients actua sobre l'ànima, i la consciència s'anima, i la vida exterior s'esmena. I mentre Crist els atrau a mirar la seva creu, a contemplar Aquell a qui els seus pecats han traspasat, el manament arriba a la consciència. Se'ls revela la maldat de la seva vida, el pecat profund de l'ànima. Comencen a comprendre alguna cosa de la justícia de Crist i exclamen: «Què és el pecat, perquè requereixi un sacrifici com aquest per a la redempció de la seva víctima? Va ser exigit tot aquest amor, tot aquest patiment, tota aquesta humiliació,

perquè no moríem, sinó que tinguéssim vida eterna?

El pecador pot resistir aquest amor, pot negar-se a ser atret a Crist; però si no resisteix s'atreu a Jesús; el coneixement del pla de salvació el portarà al peu de la creu en penediment pels seus pecats, que han causat els sofriments de l'estimat Fill de Déu.

La mateixa ment divina que està treballant sobre les coses de la natura està parlant als cors dels homes i crea un desig inexprimible per alguna cosa que no tenen. Les

coses del món no poden satisfer el seu anhel. L'Esperit de Déu els suplica que cerquin aquelles coses que només poden donar pau i repòs: la gràcia de Crist, l'alegria de la santedat. Mitjançant les influències vistes i invisibles, el nostre Salvador està constantment treballant per atreure les ments dels homes des dels plaers insatisfactoris del pecat fins a les infinites benediccions que poden tenir en Ell. A totes aquestes ànimes, que busquen en va beure de les cisternes trencades d'aquest món, s'adreça el missatge diví: «Que vingui el que té set. I qui vulgui, que prengui l'aigua

de la vida lliurement”. Apocalipsi 22:17.

Tu que de cor anheles alguna cosa millor del que aquest món pot donar, reconeix aquest anhel com la veu de Déu a la teva ànima.

Demana-li que et doni el penediment, que et reveli Crist en el seu amor infinit, en la seva puresa perfecta. En la vida del Salvador, els principis de la llei de Déu —l'amor a Déu i als homes— van ser perfectament exemplificats. La benevolència, l'amor desinteressat, era la vida de la seva ànima. És quan el mirem, mentre la llum del

nostre Salvador cau sobre nosaltres,
veiem la pecaminositat del nostre
propi cor.

És possible que ens haguem
afalagat, com ho va fer Nicodem,
que la nostra vida ha estat recta,
que el nostre caràcter moral és
correcte i pensem que no cal
humiliar el cor davant Déu, com el
pecador comú, sinó quan la llum de
Crist brilla en els nostres ànimes,
veurem com d'impurs som;
discernirem l'egoisme del motiu,
l'enemistat contra Déu, que ha
contaminat tots els actes de la vida.
Aleshores sabrem que la nostra

pròpia justícia és realment com un drap brut, i que només la sang de Crist pot netejar-nos de la contaminació del pecat i renovar els nostres cors a la seva semblança.

Un sol raig de la glòria de Déu, un sol lluentor de la puresa de Crist, que penetra l'ànima, fa que cada punt de contaminació sigui dolorosament diferent i posa al descobert la deformitat i els defectes del caràcter humà. Fa evidents els desitjos no santificats, la infidelitat del cor, la impuresa dels llavis. Els actes de deslleialtat del pecador en anul·lar la llei de Déu, queden

exposats a la seva vista, i el seu esperit és afectat i afligit sota la influència buscadora de l'Esperit de Déu. S'odia a si mateix mentre veu el caràcter pur i impecable de Crist.

Quan el profeta Daniel va veure la glòria que envoltava el missatger celestial que li havien enviat, es va sentir aclaparat amb la sensació de la seva pròpia debilitat i imperfecció. En descriure l'efecte de l'escena meravellosa, diu: "No hi havia força en mi, perquè la meua bellesa es va convertir en mi en corrupció i no vaig conservar cap força". Daniel 10:8. L'ànima així

tocada odiarà el seu egoisme,
aborrirà el seu amor propi i buscarà,
mitjançant la justícia de Crist, la
puresa del cor que estigui en
harmonia amb la llei de Déu i el
caràcter de Crist.

Pau diu que quan “tocava la justícia
que hi ha a la llei” — pel que fa als
actes exteriors — era “irreprensible”
(Filipenses 3:6); però quan es va
discernir el caràcter espiritual de la
lleï, es va veure un pecador. Jutjat
per la lletra de la llei tal com els
homes l'apliquen a la vida exterior,
s'havia abstingut del pecat; però
quan va mirar a les profunditats

dels seus sants preceptes, i es va veure com Déu el veia, es va inclinar humiliat i va confessar la seva culpa. Diu: "Una vegada vaig viure sense la llei; però quan va arribar el manament, el pecat va reviure i vaig morir". Romans 7:9. Quan va veure la naturalesa espiritual de la llei, el pecat va aparèixer en la seva veritable horroritat i la seva autoestima va desaparèixer.

Déu no considera tots els pecats com d'igual magnitud; hi ha graus de culpa en la seva estimació, així com en la de l'home; però per molt

insignificant que aquest o aquell acte equivocat pugui semblar als ulls dels homes, cap pecat és petit als ulls de Déu. El judici de l'home és parcial, imperfecte; però Déu estima totes les coses tal com són realment. El borratxo és menyspreat i se li diu que el seu pecat l'exclou del cel; mentre que l'orgull, l'egoisme i la cobdícia sovint no són reprovats. Però aquests són pecats especialment ofensius per a Déu; perquè són contraris a la benevolencia del seu caràcter, a aquest amor desinteressat que és l'atmosfera mateixa de l'univers no caigut. Qui cau en alguns dels

pecats més greus pot sentir la seva vergonya i pobresa i la seva necessitat de la gràcia de Crist; però l'orgull no sent necessitat, i així tanca el cor contra Crist i les benediccions infinites que Ell va venir a donar.

El pobre publicà que pregà: «Déu tingui misericòrdia de mi pecador» (Lc 18,13), es considerava un home molt malvat, i els altres el miraven amb la mateixa llum; però va sentir la seva necessitat, i amb la seva càrrega de culpa i vergonya es va presentar davant Déu, demanant la seva misericòrdia. El seu cor estava

obert perquè l'Esperit de Déu fes la seva obra de gràcia i l'alliberés del poder del pecat. La pregària fanfarosa i autojusta del fariseu va mostrar que el seu cor estava tancat contra la influència de l'Esperit Sant. A causa de la seva distància de Déu, no tenia cap sentit de la seva pròpia contaminació, en contrast amb la perfecció de la santedat divina. No va sentir necessitat i no va rebre res.

Si veus la teva pecaminositat, no esperis per millorar-te. Quants n'hi ha que es pensen que no són prou bons per venir a Crist. Espereu

millorar amb els vostres propis esforços? "L'etíop pot canviar la seva pell, o el lleopard les seves taques? aleshores també feu el bé, que esteu acostumats a fer el mal". Jeremies 13:23. Només en Déu hi ha ajuda per a nosaltres. No hem d'esperar persuasions més fortes, millors oportunitats o temperaments més sants. No podem fer res per nosaltres mateixos. Hem de venir a Crist tal com som.

Però que ningú s'enganyi a si mateix pensant que Déu, en el seu gran amor i misericòrdia, encara

salvarà fins i tot els que rebutgen la seva gràcia. L'excessiva pecaminositat del pecat només es pot estimar a la llum de la creu. Quan els homes demanen que Déu és massa bo per rebutjar el pecador, que mirin al Calvari. Va ser perquè no hi havia cap altra manera en què l'home pogués ser salvat, perquè sense aquest sacrifici era impossible que la raça humana fugi del poder contaminant del pecat i tornés a la comunió amb els éssers sants; convertir-se en partícips de la vida espiritual; per això Crist va prendre sobre si la culpa dels desobedients i va patir en lloc del pecador. L'amor,

el sofriment i la mort del Fill de Déu testimonien la terrible enormitat del pecat i declaren que no hi ha escapament del seu poder, ni esperança de la vida superior, sinó a través de la submissió de l'ànima a Crist.

Els impenitents de vegades s'excusen dient dels que es professen cristians: «Sóc tan bo com ells. No són més abnegats, sobris o circumspectes en la seva conducta que jo. Els agrada el plaer i l'autocomplacament tan com jo". Així, fan de les faltes dels altres una excusa per a la seva pròpia

negligència del deure. Però els pecats i els defectes dels altres no excusen ningú, perquè el Senyor no ens ha donat un model humà equivocat. El Fill de Déu impecable ha estat donat com a exemple, i els que es queixen de la conducta equivocada dels que es professen cristians són els que haurien de mostrar una vida millor i exemples més nobles. Si tenen una concepció tan alta del que ha de ser un cristià, no és tant més gran el seu propi pecat? Saben què és correcte i, tanmateix, es neguen a fer-ho.

Compte amb la procrastinació. No posposeu l'obra d'abandonar els vostres pecats i buscar la puresa de cor a través de Jesús. Aquí és on milers i milers han errat a la seva pèrdua eterna. No m'atendré aquí sobre la breutat i la incertesa de la vida; però hi ha un perill terrible —un perill no prou entès— en retardar-se a cedir a la veu suplicant de l'Esperit Sant de Déu, en triar viure en el pecat; perquè aquest retard és realment. El pecat, per petit que es pugui estimar, només es pot lliurar a risc d'una pèrdua infinita. Allò que no superem, ens

superarà i treballarà la nostra destrucció.

Adam i Eva es van persuadir a si mateixos que en un assumpte tan petit com el menjar del fruit prohibit no podia tenir conseqüències tan terribles com Déu havia declarat. Però aquest petit assumpte va ser la transgressió de la llei immutable i sagrada de Déu, i va separar l'home de Déu i va obrir les portes de la mort i de la desgràcia inexplicable sobre el nostre món. Èpoques rere edats ha pujat de la nostra terra un crit de dol continu, i tota la creació gemega

i part de dolor com a conseqüència de la desobediència de l'home. El cel mateix ha sentit els efectes de la seva rebel·lió contra Déu. El Calvari és un record del sorprenent sacrifici necessari per expiar la transgressió de la llei divina. No considerem el pecat com una cosa trivial.

Cada acte de transgressió, cada negligència o rebuig de la gràcia de Crist, està reaccionant sobre tu mateix; és endurir el cor, depravar la voluntat, adormir l'enteniment i no només et fa menys inclinat a cedir, sinó també menys capaç de

cedir, a la tendre súplica de l'Esperit Sant de Déu.

Molts estan calmant una consciència preocupada amb el pensament que poden canviar el curs del mal quan ho desitgin; que poden jugar amb les invitacions de la misericòrdia i, tanmateix, quedar impressionats una vegada i una altra. Pensen que després de fer malgrat a l'Esperit de gràcia, després de llançar la seva influència al costat de Satanàs, en un moment d'extremitat terrible poden canviar de rumb. Però això no es fa tan fàcil. L'experiència, l'educació, de tota la

vida, ha modelat tan a fons el caràcter que pocs desitgen llavors rebre la imatge de Jesús.

Fins i tot un tret de caràcter equivocat, un desig pecaminós, estimat persistentment, acabarà neutralitzant tot el poder de l'evangeli. Cada indulgència pecadora enforteix l'avversió de l'ànima a Déu. L'home que manifesta una duresa infidel, o una indiferència estòlida a la veritat divina, no fa més que collir la collita d'allò que ell mateix ha sembrat. En tota la Bíblia no hi ha cap avís més terrible contra la jugabilitat amb el

mal que les paraules del savi que el pecador "serà subjectat amb les cordes dels seus pecats". Proverbis 5:22.

Crist està disposat a alliberar-nos del pecat, però no força la voluntat; i si per transgressió persistent la voluntat mateixa està totalment inclinada al mal, i no volem ser alliberats, si no acceptem la seva gràcia, què més pot fer? Ens hem destruït a nosaltres mateixos pel nostre decidit rebuig del seu amor. "Mira, ara és el temps acceptat; vet aquí, ara és el dia de la salvació". "Avui, si escolteu la seva veu, no

enduriu el vostre cor". 2 Corintis 6:2; Hebreus 3:7, 8.

"L'home mira l'aspecte exterior, però el Senyor mira el cor": el cor humà, amb les seves emocions conflictives d'alegria i dolor; el cor errant i descarriat, que és la residència de tanta impuresa i engany. 1 Samuel 16:7. Coneix els seus motius, les seves intencions i propòsits. Aneu a Ell amb l'ànima tacada tal com és. Com el salmista, obre les seves cambres a l'ull que tot ho veu, exclamant: "Escriu-me, oh Déu, i coneix el meu cor; prova-me i coneix els meus pensaments, i mira

si hi ha cap camí dolent en mi, i
condueix-me. jo en el camí etern".
Salm 139:23, 24.

Molts accepten una religió
intel·lectual, una forma de pietat,
quan el cor no està net. Que sigui la
teva pregària: «Crea en mi un cor
net, oh Déu; i renova un esperit
recte dins meu". Salm 51:10. Tracta
de veritat amb la teva pròpia ànima.
Sigues tan seriós, tan persistent com
ho faries si estigués en joc la teva
vida mortal. Aquest és un assumpte
que cal resoldre entre Déu i la teva
pròpia ànima, resolt per a l'eternitat.

Una suposada esperança, i res més, provarà la teva ruïna.

Estudieu la Paraula de Déu amb pregària. Aquesta paraula presenta davant vostre, en la llei de Déu i la vida de Crist, els grans principis de santedat, sense els quals "ningú veurà el Senyor". Hebreus 12:14.

Convé del pecat; revela clarament el camí de la salvació. Fes-hi cas com la veu de Déu parlant a la teva ànima.

Quan veus l'enormitat del pecat, com et veus a tu mateix tal com ets realment, no abandonis la

desesperació. Crist va venir a salvar els pecadors. No hem de reconciliar Déu amb nosaltres, però, oh amor meravellós!, Déu en Crist està “reconciliant el món amb ell mateix”. 2 Corintis 5:19. Ell corteja pel seu amor tendre els cors dels seus fills errats. Cap pare terrenal podria ser tan pacient amb les faltes i errors dels seus fills, com Déu amb aquells que pretén salvar. Ningú podria suplicar amb més tendresa al transgressor. Cap llavis humà va vessar mai més tendres súpliques al vagabund que ell. Totes les seves promeses, els seus advertiments, no

són més que la respiració d'un amor indescriptible.

Quan Satanàs vingui a dir-te que ets un gran pecador, mira al teu Redemptor i parla dels seus mèrits. El que us ajudarà és mirar a la seva llum. Reconeix el teu pecat, però digues a l'enemic que "Crist Jesús va venir al món per salvar els pecadors" i que pots ser salvat pel seu amor inigualable. 1 Timoteu 1:15. Jesús va fer una pregunta a Simó sobre dos deutors. Un devia al seu Senyor una petita suma, i l'altre li devia una suma molt gran; però els va perdonar a tots dos, i Crist va

preguntar a Simó quin deutor estimaria més el seu Senyor. Simó va respondre: «Aquell a qui va perdonar més». Lluc 7:43. Hem estat grans pecadors, però Crist va morir perquè poguéssim ser perdonats. Els mèrits del seu sacrifici són suficients per presentar-los al Pare en nom nostre. Aquells a qui Ell més ha perdonat l'estimaran més i es posaran més a prop del seu tron per lloar-lo pel seu gran amor i sacrifici infinit. És quan comprenem més plenament l'amor de Déu que millor ens adonem de la pecaminositat del pecat. Quan veiem la longitud de la

cadena que ens va deixar caure,
quan entenem alguna cosa del
sacrifici infinit que Crist ha fet en
favor nostre, el cor es fon amb
tendresa i contrició.

Capítol 4—Confessió

"El qui cobreix els seus pecats no prosperarà, però qui els confessa i els abandona, tindrà pietat".

Proverbis 28:13.

Les condicions per obtenir la misericòrdia de Déu són senzilles, justes i raonables. El Senyor no ens exigeix fer cap cosa greu per tal que tinguem el perdó del pecat. No cal fer pelegrinatges llargs i fatigosos, ni fer penitències doloroses, per encomanar la nostra ànima al Déu del cel o per expiar la nostra

transgressió; però el qui confessa i abandona el seu pecat tindrà pietat.

L'apòstol diu: "Confesseu-vos els uns als altres les vostres faltes i pregueu els uns pels altres, perquè pugueu ser curats". Jaume 5:16.

Confesseu els vostres pecats a Déu, que només els pot perdonar, i les vostres faltes els uns als altres. Si has ofès el teu amic o veí, has de reconèixer el teu mal, i és el seu deure perdonar-te lliurement.

Aleshores has de buscar el perdó de Déu, perquè el germà que has ferit és propietat de Déu i, en fer-lo, has pecat contra el seu Creador i

Redemptor. El cas es porta davant l'únic mediador veritable, el nostre gran sacerdot, que "va ser temptat en tot com nosaltres, però sense pecat", i que està "tocat pel sentiment de les nostres debilitats" i és capaç de netejar de tota taca d'iniquitat. Hebreus 4:15.

Aquells que no han humiliat la seva ànima davant Déu en reconèixer la seva culpa, encara no han complert la primera condició d'acceptació. Si no hem experimentat aquell penediment del qual no s'ha de penedir, i no hem confessat els nostres pecats amb veritable

humiliació de l'ànima i trencament d'esperit, abominant la nostra iniquitat, mai hem buscat veritablement el perdó del pecat; i si no hem buscat mai, mai hem trobat la pau de Déu. L'única raó per la qual no tenim remissió dels pecats passats és que no estem disposats a humiliar el nostre cor i complir les condicions de la paraula de veritat. Es donen instruccions explícites sobre aquest tema. La confessió del pecat, ja sigui pública o privada, ha de ser sincera i expressada lliurement. No s'ha de demanar pel pecador. No s'ha de fer d'una manera feixuga i descuidada, ni

obligada a aquells que no tenen cap sentit conscient del caràcter repugnant del pecat. La confessió que és l'efusió de l'ànima més interna troba el seu camí cap al Déu de la pietat infinita. El salmista diu: «El Senyor és a prop dels qui tenen el cor trencat; i salva els que són d'esperit contrit". Salm 34:18.

La veritable confessió és sempre d'un caràcter específic, i reconeix pecats particulars. Poden ser de tal naturalesa que només siguin portats davant Déu; poden ser injustícies que s'haurien de confessar a les persones que han patit lesions a

través d'elles; o poden ser de caràcter públic, i després haurien de ser confessats públicament. Però tota confessió ha de ser definitiva i precisa, reconeixent els mateixos pecats dels quals sou culpable.

En temps de Samuel, els israelites es van apartar de Déu. Estaven patint les conseqüències del pecat; perquè havien perdut la fe en Déu, havien perdut el discerniment del seu poder i saviesa per governar la nació, havien perdut la confiança en la seva capacitat per defensar i reivindicar la seva causa. Es van apartar del gran governant de

l'univers i van desitjar ser governats com ho eren les nacions que els envoltaven. Abans de trobar la pau, van fer aquesta confessió definitiva: "A tots els nostres pecats hem afegit aquest mal, per demanar-nos un rei". 1 Samuel 12:19. El mateix pecat del qual van ser condemnats havia de ser confessat. La seva ingritud va oprimir les seves ànimes i les va separar de Déu.

La confessió no serà acceptable per Déu sense un penediment i una reforma sincers. Hi ha d'haver canvis decidits en la vida; tot allò que ofensiu Déu ha de ser eliminat.

Aquest serà el resultat d'un dolor genuí pel pecat. La feina que hem de fer per part nostra està clarament posada davant nostre: “Renta't, neteja't; allunya el mal de les teves accions davant dels meus ulls; deixar de fer el mal; aprendre a fer-ho bé; buscar el judici, alleujar l'oprimit, jutjar l'orfe, suplicar per la vídua”. Isaïes 1:16, 17. “Si el malvat torna la penyora, retorna el que havia robat, seguiu els estatuts de la vida, sense cometre iniquitat; segur que viurà, no morirà”. Ezequiel 33:15. Pau diu, parlant de l'obra del penediment: “Vostè entristit segons una mena de Déu, quina cura va fer

en vosaltres, sí, quina claredat de vosaltres mateixos, sí, quina indignació, sí, quina por, sí, quin desig vehement, sí, quin zel, sí, quina venjança! En totes les coses us heu aprovat a ser clars en aquest assumpte". 2 Corintis 7:11.

Quan el pecat ha atenuat les percepcions morals, l'injust no discerneix els defectes del seu caràcter ni s'adona de l'enormitat del mal que ha comès; i tret que cedeix al poder de convicció de l'Esperit Sant, roman en ceguesa parcial davant del seu pecat. Les seves confessions no són sinceres i

serioses. A cada reconeixement de la seva culpa afegeix una disculpa com a excusa del seu curs, declarant que si no hagués estat per determinades circumstàncies no hauria fet això o allò pel qual és reprovat.

Després que Adam i Eva van menjar del fruit prohibit, es van omplir d'una sensació de vergonya i terror. Al principi, el seu únic pensament era com excusar el seu pecat i escapar de la temuda condemna de mort. Quan el Senyor va preguntar sobre el seu pecat, Adam va respondre, posant la culpa

en part sobre Déu i en part sobre el seu company: "La dona que vas donar per estar amb mi, em va donar de l'arbre i vaig menjar". La dona va culpar la serp, dient: "La serp m'ha enganyat i vaig menjar". Gènesi 3:12, 13. Per què vas fer la serp? Per què vau permetre que entrés a l'Edèn? Aquestes eren les preguntes implicades en la seva excusa pel seu pecat, encarregant així a Déu la responsabilitat de la seva caiguda. L'esperit d'autojustificació es va originar en el pare de la mentida i ha estat exhibit per tots els fills i filles d'Adam. Les confessions d'aquest

ordre no estan inspirades per l'Esperit diví i no seran acceptables per Déu. El veritable penediment portarà un home a suportar ell mateix la seva culpa i a reconèixer-la sense engany ni hipocresia. Com el pobre publicà, sense aixecar ni tan sols els ulls al cel, cridarà: "Déu, tingui misericòrdia de mi pecador", i els qui reconeixen la seva culpa seran justificats, perquè Jesús defensarà la seva sang en favor de l'ànima arrepentida.

Els exemples de la paraula de Déu de penediment i humiliació genuïns

revelen un esperit de confessió en el qual no hi ha excusa per al pecat o intent d'autojustificació. Pau no pretenia protegir-se; pinta el seu pecat amb la seva tonalitat més fosca, sense intentar disminuir la seva culpa. Diu: «Vaig tancar molts dels sants a la presó, després d'haver rebut l'autoritat dels grans sacerdots; i quan van ser assassinats, vaig donar la meua veu contra ells. I els castigava sovint a totes les sinagogues i els obligava a blasfemar; i sent molt boig contra ells, els vaig perseguir fins a ciutats estranyes”. Fets 26:10, 11. No dubta a declarar que “Crist Jesús va venir

al món per salvar els pecadors; dels quals sóc el cap". 1 Timoteu 1:15.

El cor humil i trencat, sotmès per un penediment genuí, apreciarà alguna cosa de l'amor de Déu i el cost del Calvari; i com un fill confessa a un pare amorós, així el veritablement penitent portarà tots els seus pecats davant Déu. I està escrit: "Si confessem els nostres pecats, Ell és fidel i just per perdonar-nos els nostres pecats i per netejar-nos de tota injustícia". 1 Joan 1:9.

Capítol 5—Consagració

La promesa de Déu és: "Em buscareu i em trobareu, quan em cerqueu amb tot el vostre cor".

Jeremies 29:13.

Tot el cor s'ha de lliurar a Déu, o el canvi mai no es pot produir en nosaltres pel qual hem de ser restaurats a la seva semblança. Per naturalesa estem alienats de Déu.

L'Esperit Sant descriu la nostra condició amb paraules com aquestes: "Mort en delits i pecats"; "tot el cap està malalt i tot el cor es desfalleix"; "No hi ha solidesa".

Estem tancats al parany de Satanàs, "presos captius per ell a la seva voluntat". Efesis 2:1; Isaïes 1:5, 6; 2 Timoteu 2:26. Déu vol curar-nos, alliberar-nos. Però com que això requereix tota una transformació, una renovació de tota la nostra naturalesa, hem de lliurar-nos totalment a Ell.

La guerra contra un mateix és la batalla més gran que s'hagi lliurat mai. La rendició del jo, el lliurament de tot a la voluntat de Déu, requereix una lluita; però l'ànima s'ha de sotmetre a Déu abans que pugui ser renovada en santedat.

El govern de Déu no es basa, com diria Satanàs, sobre una submissió cega, un control sense raonament. Apel·la a l'intel·lecte i la consciència. "Vine ara, i raonem junts" és la invitació del Creador als éssers que Ell ha creat. Isaïes 1:18. Déu no força la voluntat de les seves criatures. No pot acceptar un homenatge que no es fa amb voluntat i intel·ligència. Una mera submissió forçada impediria tot desenvolupament real de la ment o del caràcter; faria de l'home un simple autòmat. Aquest no és el propòsit del Creador. Ell desitja que

l'home, la coronació del seu poder creador, assoleixi el desenvolupament més alt possible. Ell posa davant nostre l'alçada de la benedicció a la qual desitja portar-nos mitjançant la seva gràcia. Ell ens convida a lliurar-nos a Ell, perquè ell faci la seva voluntat en nosaltres. Ens queda triar si serem alliberats de l'esclavitud del pecat, per compartir la llibertat gloriosa dels fills de Déu.

En lliurar-nos a Déu, necessàriament hem de renunciar a tot allò que ens separaria d'ell. Per això el Salvador diu: «Qui sigui de

vosaltres que no abandona tot el que té, no pot ser el meu deixeble». Lluc 14:33. Tot allò que allunyarà el cor de Déu s'ha de renunciar.

Mammon és l'ídol de molts. L'amor als diners, el desig de la riquesa, és la cadena d'or que els uneix a Satanàs. La reputació i l'honor mundà són adorats per una altra classe. La vida de la facilitat egoista i la llibertat de responsabilitat és l'ídol dels altres. Però aquestes bandes serviles s'han de trencar. No podem ser la meitat del Senyor i la meitat del món. No som fills de Déu tret que ho siguem completament.

Hi ha qui professa servir Déu,
mentre confien en els seus propis
esforços per obeir la seva llei,
formar un caràcter correcte i
assegurar la salvació. Els seus cors
no es mouen per cap sentit profund
de l'amor de Crist, sinó que
busquen complir els deures de la
vida cristiana com allò que Déu els
exigeix per guanyar el cel. Aquesta
religió no val res. Quan Crist habita
en el cor, l'ànima estarà tan plena
del seu amor, de l'alegria de la
comunió amb Ell, que s'enganxarà a
Ell; i en la contemplació d'ell, el jo
serà oblidat. L'amor a Crist serà la
primavera de l'acció. Aquells que

senten l'amor limitant de Déu, no preguntin quant de poc es pot donar per satisfer els requisits de Déu; no demanen l'estàndard més baix, sinó que pretenen la perfecta conformitat amb la voluntat del seu Redemptor. Amb un gran desig ho cedeixen tot i manifesten un interès proporcional al valor de l'objecte que busquen. Una professió de Crist sense aquest amor profund és una mera xerrada, un tràmit sec i una pesada feina.

Creus que és un sacrifici massa gran lliurar-ho tot a Crist? Fes-te la pregunta: "Què ha donat Crist per a

mi?" El Fill de Déu ho va donar tot, vida, amor i sofriment, per a la nostra redempció. ¿I pot ser que nosaltres, objectes indignes de tan gran amor, li negarem el cor? Cada moment de la nostra vida hem estat partícips de les benediccions de la seva gràcia, i per aquest mateix motiu no podem adonar-nos plenament de les profunditats de la ignorància i la misèria de les quals hem estat salvats. Podem mirar a Aquell a qui els nostres pecats han traspassat i, tanmateix, estar disposats a fer malgrat tot el seu amor i sacrifici? En vista de la humiliació infinita del Senyor de la

glòria, murmurarem perquè només podem entrar a la vida mitjançant el conflicte i l'auto-avilament?

La pregunta de molts cors orgullosos és: "Per què necessito anar en penitència i humiliació abans de poder tenir la seguretat de la meva acceptació amb Déu?" Us apunto a Crist. Era sense pecat i, més que això, era el Príncep del cel; però en nom de l'home es va convertir en pecat per la raça. "Era comptat amb els transgressors; i va portar el pecat de molts i va intercedir pels transgressors". Isaïes 53:12.

Però a què renunciem, quan ho donem tot? Un cor contaminat pel pecat, perquè Jesús purifiqui, purifiqui amb la seva pròpia sang i salvi amb el seu amor inigualable. I tanmateix els homes pensen que és difícil renunciar a tot! Em fa vergonya sentir-ne parlar, vergonya escriure'n.

Déu no ens exigeix que renunciem a res que sigui del nostre millor interès conservar. En tot el que fa, té a la vista el benestar dels seus fills. Tant de bo tots els que no hagin escollit Crist poguessin adonar-se

que Ell té alguna cosa molt millor per oferir-los del que estan buscant per ells mateixos. L'home està fent el major dany i injustícia a la seva pròpia ànima quan pensa i actua en contra de la voluntat de Déu. No es pot trobar una alegria real en el camí prohibit per Aquell que sap què és el millor i que planeja el bé de les seves criatures. El camí de la transgressió és el camí de la misèria i la destrucció.

És un error pensar que Déu està complagut de veure patir els seus fills. Tot el cel està interessat en la felicitat de l'home. El nostre Pare

celestial no tanca les vies de l'alegria a cap de les seves criatures. Els requisits divins ens criden a evitar aquelles indulgències que portarien patiment i decepció, que ens tancarien la porta de la felicitat i del cel. El Redemptor del món accepta els homes tal com són, amb tots els seus desitjos, imperfeccions i debilitats; i Ell no només netejarà del pecat i concedirà la redempció per mitjà de la seva sang, sinó que satisfarà l'anhel del cor de tots els que accepten portar el seu jou per portar la seva càrrega. El seu propòsit és impartir pau i repòs a tots els que acudeixen a Ell a buscar

el pa de vida. Ell ens exigeix que realitzem només aquells deures que portaran els nostres passos a cotes de felicitat a les quals els desobedients mai no podran assolir. La vida veritable i joiosa de l'ànima és tenir Crist format dins, l'esperança de la glòria.

Molts pregunten: "Com he de lliurar-me a Déu?" Desitges entregar-te a Ell, però ets dèbil en poder moral, en esclavitud del dubte i controlat pels hàbits de la teva vida de pecat. Les teves promeses i resolucions són com cordes de sorra. No pots controlar

els teus pensaments, els teus impulsos, els teus afectes. El coneixement de les teves promeses incomplertes i de les teves promeses perdudes debilita la teva confiança en la teva pròpia sinceritat i et fa sentir que Déu no pot acceptar-te; però no cal desesperar-se. El que cal entendre és la veritable força de la voluntat. Aquest és el poder de govern en la naturalesa de l'home, el poder de decisió o d'elecció. Tot depèn de l'acció correcta de la voluntat. El poder d'elecció que Déu ha donat als homes; és d'ells fer exercici. No pots canviar el teu cor, no pots donar per tu mateix a Déu

els seus afectes; però pots optar per servir-lo. Tu pots donar-li la teva voluntat; Llavors treballarà en tu per voler i fer segons el seu bon plaer. Així, tota la vostra naturalesa quedarà sota el control de l'Esperit de Crist; els teus afectes estaran centrats en Ell, els teus pensaments estaran en harmonia amb Ell.

Els desitjos de bondat i de santedat són correctes fins a on arriben; però si us atureu aquí, no serviran de res. Molts es perdran mentre esperen i desitgen ser cristians. No arriben al punt de cedir la voluntat a Déu. Ara no trien ser cristians.

Mitjançant l'exercici correcte de la voluntat, es pot fer un canvi complet en la teva vida. En rendir la teva voluntat a Crist, t'alties amb el poder que està per sobre de tots els principats i poders. Tindràs força des de dalt per mantenir-te ferm, i així, amb la entrega constant a Déu, podràs viure la vida nova, fins i tot la vida de fe.

Capítol 6—Fe i acceptació

Com que la vostra consciència ha estat vivificada per l'Esperit Sant, heu vist alguna cosa del mal del pecat, del seu poder, de la seva culpa, de la seva aflicció; i t'ho mires amb abominació. Sents que el pecat t'ha separat de Déu, que estàs en l'esclavitud del poder del mal. Com més lluites per escapar, més t'adones de la teva impotència. Els teus motius són impurs; el teu cor és impur. Veus que la teva vida ha estat plena d'egoisme i pecat. Anheles ser perdonat, purificat, alliberat. Harmonia amb Déu,

semblança amb Ell: què pots fer per aconseguir-ho?

És la pau que necessiteu: el perdó del cel i la pau i l'amor a l'ànima. Els diners no la poden comprar, l'intel·lecte no la pot procurar, la saviesa no pot assolir-la; mai pots esperar, pels teus propis esforços, aconseguir-ho. Però Déu t'ho ofereix com a regal, "sense diners i sense preu". Isaïes 55:1. És teu si vols, tan sols allarga la mà i agafa-la. El Senyor diu: «Encara que els vostres pecats siguin com l'escarlata, seran blancs com la neu; encara que siguin vermells com el carmesí,

seran com la llana". Isaïes 1:18.

"També us donaré un cor nou, i posaré dins vostre un esperit nou". Ezequiel 36:26.

Has confessat els teus pecats i de cor els has deixat. Has decidit entregar-te a Déu. Ara aneu a Ell i demaneu-li que renti els vostres pecats i us doni un cor nou.

Aleshores creieu que ho fa perquè ho ha promès. Aquesta és la lliçó que Jesús va ensenyar mentre era a la terra, que el do que Déu ens promet, hem de creure que el rebem, i és nostre. Jesús va guarir la gent de les seves malalties quan van

tenir fe en el seu poder; Els va ajudar en les coses que podien veure, inspirant-los així confiança en Ell respecte a coses que no podien veure, fent-los creure en el seu poder per perdonar els pecats. Això ho va declarar clarament en la curació del paralític: «Perquè sapiguen que el Fill de l'home té poder a la terra per perdonar els pecats (aleshores diu al paralític): Aixeca't, agafa el teu llit. , i vés a casa teva". Mateu 9:6. Així també diu Joan l'evangelista, parlant dels miracles de Crist: «Aquests són escrits perquè creguen que Jesús és el Crist, el Fill de Déu; i perquè

creient que tingueu vida pel seu nom". Joan 20:31.

Del simple relat bíblic de com Jesús va guarir els malalts, podem aprendre alguna cosa sobre com creure en Ell per al perdó dels pecats. Passem a la història del paralític de Bethesda. El pobre patit estava indefens; feia trenta-vuit anys que no feia servir els seus membres. Però Jesús li va dir: "Aixeca't, agafa el teu llit i camina". El malalt podria haver dit: "Senyor, si em guareixes, obeiré la teva paraula". Però, no, va creure la paraula de Crist, va creure que

estava guarit i va fer l'esforç de seguida; va voler caminar, i va caminar. Va actuar segons la paraula de Crist, i Déu li va donar el poder. Va ser fet sencer.

De la mateixa manera ets un pecador. No pots expiar els teus pecats passats; no pots canviar el teu cor i fer-te sant. Però Déu promet fer tot això per vosaltres per mitjà de Crist. Creus aquesta promesa. Confesses els teus pecats i entregues a Déu. Voleu servir-lo. Amb la mateixa seguretat que feu això, Déu complirà la seva paraula per a vosaltres. Si creus la promesa,

—creu que ets perdonat i purificat,— Déu proveeix el fet; heu estat guarits, tal com Crist va donar el poder paralític de caminar quan l'home va creure que havia estat guarit. És així si t'ho creus.

No esperis a sentir que estàs complet, sinó digues: “Ho crec; és així, no perquè ho senti, sinó perquè Déu ho ha promès”.

Jesús diu: "Qualsevol cosa que desitgeu, quan pregueu, creieu que les rebeu i les tindreu". Marc 11:24. Hi ha una condició per a aquesta promesa: que preguem segons la

voluntat de Déu. Però és la voluntat de Déu netejar-nos del pecat, fer-nos els seus fills i permetre'ns viure una vida santa. Així que podem demanar aquestes benediccions, i creure que les rebem, i donar gràcies a Déu que les hem rebut. És el nostre privilegi anar a Jesús i ser purificats, i estar davant de la llei sense vergonya ni remordiments. "Per tant, ara no hi ha cap condemna per als qui estan en Crist Jesús, que no caminen segons la carn, sinó segons l'Esperit". Romans 8:1.

D'ara endavant no ets teu; ets comprat amb un preu. "No heu estat redimits amb coses corruptibles, com plata i or; ... però amb la sang preciosa de Crist, com d'un anyell sense taca i sense taca". 1 Pere 1:18, 19. Mitjançant aquest senzill acte de creure en Déu, l'Esperit Sant ha engendrat una nova vida al vostre cor. Ets com un nen nascut a la família de Déu, i Ell t'estima com estima el seu Fill.

Ara que t'has lliurat a Jesús, no et retiris, no t'allunyis d'ell, sinó dia a dia: «Jo sóc de Crist; M'he entregat a Ell; i demaneu-li que us doni el seu

Esperit i us guardi per la seva gràcia. Així com és lliurant-se a Déu i creient-lo, que et converteixes en el seu fill, així has de viure en Ell. L'apòstol diu: "Com doncs heu rebut Jesucrist, el Senyor, així camineu en Ell". Colossencs 2:6.

Alguns semblen sentir que han d'estar a prova i han de demostrar al Senyor que s'han reformat, abans de poder reclamar la seva benedicció. Però fins i tot ara poden reclamar la benedicció de Déu. Han de tenir la seva gràcia, l'Esperit de Crist, per ajudar les seves debilitats, o no podran resistir el mal. A Jesús

li encanta que arribem a Ell tal com som, pecadors, indefensos, dependents. Podem venir amb tota la nostra debilitat, la nostra bogeria, la nostra pecaminositat i caure als seus peus en penitència. És la seva glòria envoltar-nos als braços del seu amor i lligar les nostres ferides, netejar-nos de tota impuresa.

Aquí és on milers fallen; no creuen que Jesús els perdoni personalment, individualment. No prenen Déu en la seva paraula. És un privilegi de tots els que compleixen les condicions saber per si mateixos que el perdó s'estén lliurement per a

cada pecat. Elimina la sospita que les promeses de Déu no estan pensades per a tu. Són per a cada transgressor que es penedeix. La força i la gràcia han estat proporcionades a través de Crist per ser aportades pels àngels ministradors a cada ànima creient. Ningú és tan pecador que no pugui trobar força, puresa i justícia en Jesús, que va morir per ells. Ell està esperant per despullar-los de les seves vestidures tacades i contaminades pel pecat, i per vestir-los els vestits blancs de la justícia; Els demana viure i no morir.

Déu no tracta amb nosaltres com els homes finits tracten els uns amb els altres. Els seus pensaments són pensaments de misericòrdia, amor i compassió més tendra. Diu: «Que el malvat abandoni el seu camí, i l'injust els seus pensaments; i que torni al Senyor, i ell s'apiadarà d'ell; i al nostre Déu, perquè perdonarà en abundància". "He esborrat, com un núvol espès, les teves transgressions i, com un núvol, els teus pecats". Isaïes 55:7; 44:22.

"No m'agrada la mort del qui mor, diu el Senyor Déu; per això,

torneu-vos i viviu". Ezequiel 18:32. Satanàs està preparat per robar les beneïdes garanties de Déu. Desitja treure de l'ànima cada escletxa d'esperança i cada raig de llum; però no has de permetre que ho faci. No escolteu el temptador, sinó que digueu: «Jesús ha mort perquè jo visqui. Ell m'estima i no vol que mori. Tinc un Pare celestial compassiu; i encara que he abusat del seu amor, encara que les benediccions que m'ha donat s'han malgastat, m'aixecaré i aniré al meu Pare i diré: "He pecat contra el cel i davant teu, i ja no sóc digne de ser-ho". cridat el teu fill: fes-me com

un dels teus assalariats.'" La paràbola t'explica com serà rebut el vagabund: "Quan encara era molt lluny, el seu pare el va veure, es va compassionar, va córrer i va caure. al seu coll i el va besar". Lluc 15:18-20.

Però fins i tot aquesta paràbola, tan tendra i commovedora que sigui, no arriba a expressar la compassió infinita del Pare celestial. El Senyor declara pel seu profeta: "T'he estimat amb un amor etern; per això t'he atret amb bondat". Jeremies 31:3. Mentre el pecador encara està lluny de la casa del Pare, malgastant

les seves substàncies en un país estrany, el cor del Pare anhela per ell; i tot anhel que es desperta en l'ànima per tornar a Déu no és més que la tendre súplica del seu Esperit, cortejant, suplicant, atraient el vagabund al cor d'amor del seu Pare.

Amb les riques promeses de la Bíblia davant vostre, podeu deixar lloc al dubte? Pots creure que quan el pobre pecador desitja tornar, anhela abandonar els seus pecats, el Senyor li impedeix severament que s'aixequi als seus peus en penediment? Fora amb aquests

pensaments! Res pot ferir més la vostra ànima que tenir una concepció semblant del nostre Pare celestial. Ell odia el pecat, però estima el pecador, i es va lliurar a si mateix en la persona de Crist, perquè tots els qui volen ser salvats i tinguin la felicitat eterna en el Regne de la glòria. Quin llenguatge més fort o més tendre s'hauria pogut emprar que el que ha escollit per expressar el seu amor cap a nosaltres? Ell diu: “¿Pot una dona oblidar el seu fill de mama, perquè no tingui compassió del fill del seu ventre? sí, poden oblidar-se, però jo no t'oblidaré”. Isaïes 49:15.

Mira amunt, tu que estàs dubtant i tremolant; perquè Jesús viu per intercessar per nosaltres. Doneu gràcies a Déu pel do del seu estimat Fill i pregueu perquè no hagi mort per vosaltres en va. L'Esperit us convida avui. Vine amb tot el teu cor a Jesús, i podràs reclamar la seva benedicció.

Mentre llegiu les promeses, recordeu que són l'expressió d'un amor i pietat indescriptibles. El gran cor de l'Amor Infinit és atret cap al pecador amb una compassió il·limitada. "Tenim la redempció per

la seva sang, el perdó dels pecats".
Efesis 1:7. Sí, només creu que Déu
és el teu ajudant. Vol restaurar la
seva imatge moral en l'home. Quan
t'acostes a Ell amb la confessió i el
penediment, Ell s'acostarà a tu amb
misericòrdia i perdó.

Capítol 7—La prova del deixeble

“Si algú està en Crist, és una criatura nova: les coses velles han passat; vet aquí, totes les coses s'han fet noves”. 2 Corintis 5:17.

És possible que una persona no pugui dir l'hora o el lloc exactes, o rastrejar tota la cadena de circumstàncies en el procés de conversió; però això no demostra que no estigui convertit. Crist va dir a Nicodem: "El vent bufa allà on vol, i tu n'escoltes el so, però no saps d'on ve ni cap a on va; així és tot el que ha nascut de l'Esperit".

Joan 3:8. Com el vent, que és invisible, però els efectes del qual es veuen i se senten clarament, és l'Esperit de Déu en la seva obra sobre el cor humà. Aquest poder regenerador, que cap ull humà pot veure, engendra una nova vida a l'ànima; crea un nou ésser a imatge de Déu. Tot i que l'obra de l'Esperit és silenciosa i imperceptible, els seus efectes es manifesten. Si el cor ha estat renovat per l'Esperit de Déu, la vida donarà testimoni del fet. Tot i que no podem fer res per canviar el nostre cor o per posar-nos en harmonia amb Déu; mentre que no hem de confiar gens ni en

nosaltres mateixos ni en les nostres bones obres, les nostres vides revelaran si la gràcia de Déu habita dins nostre. Es veurà un canvi en el caràcter, els hàbits, les activitats. El contrast serà clar i decidit entre el que han estat i el que són. El caràcter es revela, no per les bones accions ocasionals i les males accions ocasionals, sinó per la tendència de les paraules i els actes habituals.

És cert que pot haver-hi un comportament exterior correcte sense el poder renovador de Crist. L'amor a la influència i el desig de

l'estima dels altres poden produir una vida ben ordenada.

L'autoestima ens pot portar a evitar l'aparició del mal. Un cor egoista pot realitzar accions generoses. Per quins mitjans, doncs, determinarem de quin costat estem?

Qui té el cor? Amb qui estan els nostres pensaments? De qui ens agrada conversar? Qui té els nostres afectes més càlids i les nostres millors energies? Si som de Crist, els nostres pensaments estan amb ell, i els nostres pensaments més dolços són d'ell. Tot el que tenim i som està consagrat a Ell. Desitgem

portar la seva imatge, respirar el seu esperit, fer la seva voluntat i agradar-li en totes les coses.

Els que esdevinguin noves criatures en Crist Jesús produiran els fruits de l'Esperit: "amor, alegria, pau, longanimitat, bondat, bondat, fe, mansedumbre, temprança". Gàlates 5:22, 23. Ja no es modelaran segons els desitjos anteriors, sinó que per la fe del Fill de Déu seguiran els seus passos, reflectiran el seu caràcter i es purificaran tal com Ell és pur. Les coses que abans odiaven ara les estimen, i les coses que abans van estimar les odien. Els orgullosos i

autoafirmats es tornen mansos i humils de cor. Els vanidosos i arrogants es tornen seriosos i discrets. Els borratxos es tornen sobris, i els borratxos purs. Es deixen de banda els costums i les modes vanes del món. Els cristians no buscaran "l'adorn exterior", sinó "l'home amagat del cor, en allò que no és corruptible, fins i tot l'ornament d'un esperit mansu i tranquil". 1 Pere 3:3, 4.

No hi ha evidència de penediment genuí tret que faci una reforma. Si retorna la penyora, torna a donar el que havia robat, confessa els seus

pecats i estima Déu i els seus semblants, el pecador pot estar segur que ha passat de la mort a la vida.

Quan, com a éssers equivocats i pecadors, arribem a Crist i fem partícips de la seva gràcia perdonadora, l'amor brolla al cor. Tota càrrega és lleugera, perquè el jou que Crist imposa és fàcil. El deure es converteix en un plaer, i el sacrifici en un plaer. El camí que abans semblava envoltat de foscor, es torna brillant amb els raigs del Sol de la Justícia.

La bellesa del caràcter de Crist es veurà en els seus seguidors. Va ser el seu plaer fer la voluntat de Déu. L'amor a Déu, el zel per la seva glòria, va ser el poder que controlava la vida del nostre Salvador. L'amor va embellir i ennoblir totes les seves accions. L'amor és de Déu. El cor no consagrat no pot originar-lo ni produir-lo. Només es troba al cor on regna Jesús. "Estim, perquè ell ens va estimar primer". 1 Joan 4:19, RV En el cor renovat per la gràcia divina, l'amor és el principi d'acció. Modifica el caràcter, governa els impulsos, controla les passions,

sotmet l'enemistat i ennobleix els afectes. Aquest amor, estimat a l'ànima, endolceix la vida i aboca una influència refinadora a tot arreu.

Hi ha dos errors contra els quals els fills de Déu, especialment els que acaben de confiar en la seva gràcia, han de vigilar especialment. La primera, que ja s'ha detingut, és la de mirar cap a les seves pròpies obres, confiant en tot allò que puguin fer, per posar-se en harmonia amb Déu. Qui intenta santificar-se per les seves pròpies obres en el compliment de la llei,

està intentant una impossibilitat.
Tot el que l'home pot fer sense Crist
està contaminat amb egoisme i
pecat. Només la gràcia de Crist,
mitjançant la fe, ens pot santificar.

L'error contrari i no menys perillós
és que la creença en Crist allibera
els homes de guardar la llei de Déu;
que com que només per la fe ens
fem partícips de la gràcia de Crist,
les nostres obres no tenen res a
veure amb la nostra redempció.

Però observeu aquí que l'obediència
no és un simple compliment
exterior, sinó el servei de l'amor. La

lleis de Déu és una expressió de la seva mateixa naturalesa; és una encarnació del gran principi de l'amor i, per tant, és el fonament del seu govern al cel i a la terra. Si els nostres cors es renoven a semblança de Déu, si l'amor diví s'implanta a l'ànima, no es complirà la llei de Déu en la vida? Quan el principi de l'amor s'implanta al cor, quan l'home es renova a la imatge d'Aquell que el va crear, es compleix la promesa del nou pacte: "Posaré les meves lleis en els seus cors, i en la seva ment les escriuré." Hebreus 10:16. I si la llei està escrita en el cor, no donarà forma a

la vida? L'obediència, el servei i la lleialtat de l'amor, és el veritable signe del deïxeble. Així diu l'Escriptura: "Aquest és l'amor de Déu: que guardem els seus manaments". "El qui diu: El conec, i no guarda els seus manaments, és mentider, i la veritat no és en ell". 1 Joan 5:3; 2:4. En lloc d'alliberar l'home de l'obediència, és la fe, i només la fe, la que ens fa partícips de la gràcia de Crist, que ens permet obeir.

No guanyem la salvació amb la nostra obediència; perquè la salvació és el do gratuït de Déu, que

cal rebre per la fe. Però l'obediència és fruit de la fe. "Ja sabeu que Ell es va manifestar per treure els nostres pecats; i en Ell no hi ha pecat. Qui roman en ell no peca; qui peca no l'ha vist ni l'ha conegut". 1 Joan 3:5, 6. Aquí hi ha la veritable prova. Si romanem en Crist, si l'amor de Déu habita en nosaltres, els nostres sentiments, els nostres pensaments, els nostres propòsits, les nostres accions estaran en harmonia amb la voluntat de Déu tal com s'expressa en els preceptes de la seva santa llei. "Fillets, que ningú us enganyi: el qui fa la justícia és just, així com ell és just". 1 Joan 3:7. La justícia es

defineix per l'estàndard de la llei santa de Déu, tal com s'expressa en els deu preceptes donats al Sinaí.

L'anomenada fe en Crist que professa alliberar els homes de l'obligació d'obediència a Déu, no és fe, sinó presumpció. "Per gràcia sou salvats mitjançant la fe". Però "la fe, si no té obres, és morta". Efesis 2:8; Jaume 2:17. Jesús va dir d'ell mateix abans de venir a la terra: "M'agrada fer la teva voluntat, Déu meu; sí, la teva llei és dins del meu cor". Salm 40:8. I just abans de pujar de nou al cel, va declarar: "He guardat els manaments del meu Pare i estic en

el seu amor". Joan 15:10.

L'Escriptura diu: "Així sabem que el coneixem, si guardem els seus manaments... Qui diu que roman en Ell, també ha de caminar així com va caminar". 1 Joan 2:3-6. "Perquè també Crist va patir per nosaltres, deixant-nos un exemple, perquè seguim els seus passos". 1 Pere 2:21.

La condició de la vida eterna és ara la que sempre ha estat, el que era al Paradís abans de la caiguda dels nostres primers pares, l'obediència perfecta a la llei de Déu, la justícia perfecta. Si s'atorgués la vida eterna amb qualsevol condició menys que

aquesta, llavors la felicitat de tot l'univers estaria en perill. El camí estaria obert perquè el pecat, amb tota la seva sèrie de desgràcies i misèries, fos immortalitzat.

Va ser possible per a Adam, abans de la caiguda, formar un caràcter just mitjançant l'obediència a la llei de Déu. Però no ho va fer, i a causa del seu pecat la nostra naturalesa ha caigut i no podem fer-nos justos. Com que som pecadors, impurs, no podem obeir perfectament la llei santa. No tenim cap justícia pròpia per satisfer les pretensions de la llei de Déu. Però Crist ens ha fet una

via d'escapament. Va viure a la terra enmig de proves i temptacions com les que hem d'enfrontar. Va viure una vida sense pecat. Va morir per nosaltres, i ara s'ofereix a prendre els nostres pecats i a donar-nos la seva justícia. Si t'entregues a Ell i l'acceptes com el teu Salvador, aleshores, per molt pecadora que hagi estat la teva vida, per amor d'ell se't considera just. El caràcter de Crist substitueix el teu caràcter i ets acceptat davant Déu com si no haguessis pecat.

Més que això, Crist canvia el cor. Ell roman en el teu cor per fe. Heu de

mantenir aquesta connexió amb Crist mitjançant la fe i la rendició contínua de la vostra voluntat a Ell; i mentre facis això, Ell treballarà en tu voler i fer segons el seu bon plaer. Per tant, podeu dir: "La vida que visc ara en la carn, la visc per la fe del Fill de Déu, que m'ha estimat i s'ha entregat per mi". Gàlates 2:20. Així que Jesús digué als seus deixebles: «No sou vosaltres els que parleu, sinó l'Esperit del vostre Pare qui parla en vosaltres». Mateu 10:20. Aleshores, amb Crist actuant en vosaltres, manifestareu el mateix esperit i fareu les mateixes bones obres: obres de justícia, obediència.

Així que no tenim res en nosaltres de què presumir. No tenim motius per a l'autoexaltació. La nostra única base d'esperança està en la justícia de Crist que se'ns imputa, i en la obra del seu Esperit que obra en i a través de nosaltres.

Quan parlem de fe, hi ha una distinció que cal tenir en compte. Hi ha un tipus de creença que és totalment diferent de la fe.

L'existència i el poder de Déu, la veritat de la seva paraula, són fets que fins i tot Satanàs i els seus hostes no poden negar de fons. La

Bíblia diu que "els dimonis també creuen i tremolen"; però això no és fe. Jaume 2:19. On no només hi ha una creença en la paraula de Déu, sinó una submissió de la voluntat a Ell; on el cor és lliurat a ell, els afectes fixats en ell, hi ha la fe, la fe que obra per amor i purifica l'ànima. A través d'aquesta fe el cor es renova a imatge de Déu. I el cor que en el seu estat no renovat no està subjecte a la llei de Déu, ni pot estar-ho, ara es delecta amb els seus sants preceptes, exclamant amb el salmista: «Oh, com estimo la teva llei! és la meva meditació tot el dia". Salm 119:97. I la justícia de la Llei

s'acompleix en nosaltres, "que no anem segons la carn, sinó segons l'Esperit". Romans 8:1.

Hi ha qui ha conegut l'amor perdonador de Crist i que realment desitgen ser fills de Déu, però s'adonen que el seu caràcter és imperfecte, la seva vida defectuosa, i estan disposats a dubtar si els seus cors han estat renovats per l'Esperit Sant. . A aquests els diria: No retrocedeixis amb la desesperació. Sovint haurem d'inclinar-nos i plorar als peus de Jesús per les nostres mancances i errors, però no ens hem de desanimar. Fins i tot si

som vençuts per l'enemic, no serem rebutjats, ni abandonats ni rebutjats per Déu. No; Crist és a la dreta de Déu, que també intercessió per nosaltres. L'estimat Joan va dir: «Aquestes coses us escric perquè no pequeu. I si algú peca, tenim un advocat davant el Pare, Jesucrist, el just". 1 Joan 2:1. I no oblideu les paraules de Crist: "El mateix Pare us estima". Joan 16:27. Ell desitja restaurar-vos a Ell mateix, veure la seva pròpia puresa i santedat reflectida en vosaltres. I si només us entregareu a Ell, qui ha començat una bona obra en vosaltres la portarà endavant fins al dia de

Jesucrist. Pregueu amb més fervor; creure més plenament. Quan arribem a desconfiar del nostre propi poder, confiem en el poder del nostre Redemptor i lloarem Aquell que és la salut del nostre rostre.

Com més us acosteu a Jesús, més defectuós apareixerà als vostres propis ulls; perquè la teva visió serà més clara i les teves imperfeccions es veuran en un ampli i distint contrast amb la seva naturalesa perfecta. Això és una evidència que els enganys de Satanàs han perdut el seu poder; que la influència

vivificadora de l'Esperit de Déu
t'està despertant.

Cap amor profund per Jesús pot
habitar en el cor que no s'adona de
la seva pròpia pecaminositat.

L'ànima transformada per la gràcia
de Crist admirarà el seu caràcter
diví; però si no veiem la nostra
pròpia deformitat moral, és una
evidència inconfusible que no hem
tingut una visió de la bellesa i
l'excel·lència de Crist.

Com menys veiem estimar en
nosaltres mateixos, més veurem
estimar en la puresa i la bellesa

infinites del nostre Salvador. Una visió de la nostra pecaminositat ens condueix a Aquell que pot perdonar; i quan l'ànima, adonant-se de la seva impotència, s'estén després de Crist, Ell es revelarà amb poder. Com més el nostre sentit de la necessitat ens condueixi cap a Ell i cap a la paraula de Déu, més exaltats tindrem opinions del seu caràcter i més plenament reflectirem la seva imatge.

Capítol 8: créixer en Crist

El canvi de cor pel qual ens convertim en fills de Déu es troba a la Bíblia del qual es parla de naixement. De nou, es compara amb la germinació de la bona llavor sembrada pel pagès. De la mateixa manera, els que s'acaben de convertir a Crist són, "com a nadons nounats", per "créixer" fins a la talla d'homes i dones en Crist Jesús. 1 Pere 2:2; Efesis 4:15. O com la bona llavor sembrada al camp, han de créixer i donar fruit. Isaïes diu que "seran anomenats arbres de justícia, plantació del Senyor, perquè sigui

glorificat". Isaïes 61:3. Així, de la vida natural, es dibuixen il·lustracions, per ajudar-nos a comprendre millor les veritats misterioses de la vida espiritual.

No tota la saviesa i l'habilitat de l'home poden produir vida en l'objecte més petit de la natura. És només a través de la vida que Déu mateix ha impartit, que tant les plantes com els animals poden viure. Per tant, és només a través de la vida de Déu que la vida espiritual es genera en el cor dels homes. A menys que un home "neixi des de dalt", no pot arribar a ser partícip de

la vida que Crist va venir a donar.
Joan 3:3, marge.

Igual que amb la vida, també passa amb el creixement. És Déu qui fa que el brot floreixi i que la flor doni fruit. És pel seu poder que es desenvolupa la llavor, "primer la fulla, després l'espiga, després el blat de moro ple a l'espiga". Marc 4:28. I el profeta Osees diu d'Israel que "creixerà com el lliri".

"Resuscitaran com el blat de moro, i creixeran com la vinya". Osees 14:5, 7. I Jesús ens demana "considereu com creixen els lliris". Lluc 12:27.

Les plantes i les flors no creixen per

la seva pròpia cura, ansietat o esforç, sinó rebent allò que Déu els ha proporcionat per ministrar la seva vida. El nen no pot, per cap ansietat o poder propi, augmentar la seva estatura. Ja no pots, amb l'ansietat o l'esforç de tu mateix, assegurar el creixement espiritual. La planta, el nen, creix rebent del seu entorn allò que serveix per a la seva vida: aire, sol i aliments. El que són aquests dons de la natura per als animals i les plantes, tal és Crist per als qui confien en Ell. Ell és la seva "llum eterna", "un sol i un escut". Isaïes 60:19; Salm 84:11. Serà com "la rosada per a Israel".

"Baixarà com la pluja sobre l'herba segada". Osees 14:5; Salm 72:6. Ell és l'aigua viva, "el pa de Déu... que baixa del cel i dóna vida al món".
Joan 6:33.

En el do inigualable del seu Fill, Déu ha envoltat el món sencer amb una atmosfera de gràcia tan real com l'aire que circula per tot el món. Tots els qui optin per respirar aquesta atmosfera vivificant viuran i creixeran fins a la talla d'homes i dones en Crist Jesús.

Com la flor gira cap al sol, perquè els raigs brillants ajudin a

perfeccionar la seva bellesa i simetria, també hauríem de girar-nos cap al Sol de la Justícia, perquè la llum del cel il·lumini sobre nosaltres, perquè el nostre caràcter es desenvolupi a la semblança de Crist. .

Jesús ensenya el mateix quan diu: “Restau en mi, i jo en vosaltres. Com el sarment no pot donar fruit per si mateix, si no roman a la vinya; no podeu més, si no romaneu en mi... Sense mi no podeu fer res”. Joan 15:4, 5. Vosaltres depeneu de Crist per viure una vida santa, com ho és la branca de la matriu per al

creixement i la fecunditat. A part d'ell no tens vida. No tens poder per resistir la temptació ni per créixer en gràcia i santedat.

Permanant en Ell, pots florir. Traient la teva vida d'ell, no et marceixes ni seràs infructuós. Seràs com un arbre plantat al costat dels rius d'aigua.

Molts tenen la idea que han de fer alguna part de la feina sols. Han confiat en Crist per al perdó dels pecats, però ara busquen amb els seus propis esforços viure correctament. Però tots aquests esforços han de fracassar. Jesús diu: "Sense mi no podeu fer res". El

nostre creixement en gràcia, la nostra alegria, la nostra utilitat, tot depèn de la nostra unió amb Crist. És per la comunió amb Ell, cada dia, cada hora, —permanent en Ell—, que hem de créixer en gràcia. Ell no és només l'autor, sinó el que acaba la nostra fe. És Crist primer i últim i sempre. Ell ha d'estar amb nosaltres, no només al principi i al final del nostre curs, sinó a cada pas del camí. David diu: "He posat sempre el Senyor davant meu: com que està a la meva dreta, no em mollaré". Salm 16:8.

Pregunteu: "Com he de romandre en Crist?" De la mateixa manera que el vau rebre al principi. "Com doncs heu rebut Crist Jesús, el Senyor, així camineu en Ell". "El just viurà per la fe". Colossencs 2:6; Hebreus 10:38. T'has lliurat a Déu per ser-lo completament, per servir-lo i obeir-lo, i has pres Crist com el teu Salvador. No podríeu expiar els vostres pecats ni canviar el vostre cor; però després d'haver-te entregat a Déu, creus que Ell va fer tot això per tu per amor de Crist. Per la fe et vas fer de Crist, i per fe has de créixer en Ell, donant i prenent. Has de donar-ho tot, el teu

cor, la teva voluntat, el teu servei, lliurar-te a Ell per obeir tots els seus requeriments; i has de prendre-ho tot, Crist, la plenitud de tota benedicció, per romandre en el teu cor, per ser la teva força, la teva justícia, el teu ajudant etern, per donar-te poder per obeir.

Consagra't a Déu al matí; fes d'aquest el teu primer treball. Que la teva pregària sigui: “Preneu-me, Senyor, com a tot el vostre. Deixo tots els meus plans als teus peus. Utilitzeu-me avui al vostre servei. Queda amb mi i que tota la meva obra es faci en tu. Això és una

qüestió diària. Cada matí,
consagreu-vos a Déu per aquell dia.
Entrega a Ell tots els teus plans,
perquè siguin realitzats o
abandonats com la seva providència
ho indiqui. Així, dia a dia, podeu
estar donant la vostra vida a les
mans de Déu, i així la vostra vida es
modelarà més i més després de la
vida de Crist.

Una vida en Crist és una vida de
tranquil·litat. Pot ser que no hi hagi
èxtasi de sentiment, però hi hauria
d'haver una confiança permanent i
pacífica. La teva esperança no està
en tu mateix; és en Crist. La teva

debilitat està unida a la seva força,
la teva ignorància a la seva saviesa,
la teva fragilitat a la seva força
perdurable. Per tant, no heu de
mirar a vosaltres mateixos, no
deixar que la ment s'allargui sobre
vosaltres mateixos, sinó mirar a
Crist. Que la ment s'allargui sobre el
seu amor, sobre la bellesa, la
perfecció, del seu caràcter. Crist en
la seva abnegació, Crist en la seva
humiliació, Crist en la seva puresa i
santedat, Crist en el seu amor
incomparable, aquest és el tema de
la contemplació de l'ànima. És
estimant-lo, copiant-lo, depenent

totalment d'ell, que us haureu de transformar a la seva semblança.

Jesús diu: "Restau-vos en mi".

Aquestes paraules transmeten la idea de repòs, estabilitat, confiança.

Novament convida: "Vine a mi... i et faré descansar". Mateu 11:28. Les paraules del salmista expressen el mateix pensament: "Descansa en el Senyor i espera'l amb paciència". I Isaïes dóna la seguretat: "En la quietud i en la confiança serà la teva força". Salm 37:7; Isaïes 30:15.

Aquesta resta no es troba en inactivitat; perquè en la invitació del Salvador la promesa del repòs

s'uneix a la crida al treball:

"Preneu-vos el meu jou: ... i trobareu el repòs". Mateu 11:29. El cor que descansa més plenament en Crist serà més seriós i actiu en el treball per Ell.

Quan la ment s'habita en si mateix, s'allunya de Crist, la font de força i vida. Per tant, és l'esforç constant de Satanàs per desviar l'atenció del Salvador i evitar així la unió i comunió de l'ànima amb Crist. Els plaers del món, les preocupacions de la vida i les perplexitats i les tristeses, els defectes dels altres, o els vostres propis errors i

imperfeccions: cap a qualsevol o tots ells buscarà desviar la ment. No us deixeu enganyar pels seus dispositius. Molts que són realment conscienciats, i que desitgen viure per Déu, ell massa sovint els fa pensar en els seus propis errors i debilitats, i així, separant-los de Crist, espera obtenir la victòria. No hem de fer de nosaltres mateixos el centre i satisfer l'ansietat i la por sobre si serem salvats. Tot això allunya l'ànima de la Font de la nostra força. Encomaneu la conservació de la vostra ànima a Déu i confieu en Ell. Parla i pensa en Jesús. Que es perdi en Ell.

Allunya tot dubte; descarta les teves pors. Digues amb l'apòstol Pau: «Visc; però no jo, sinó Crist viu en mi; i la vida que ara visc en la carn, la visc per la fe del Fill de Déu, que m'ha estimat i s'ha entregat per mi". Gàlates 2:20. Descansa en Déu. Ell és capaç de mantenir allò que li has compromès. Si et deixes a les seves mans, Ell et farà sortir més que vencedor a través d'Aquell que t'ha estimat.

Quan Crist va prendre sobre ell la naturalesa humana, va lligar la humanitat amb ell mateix mitjançant un lligam d'amor que

mai pot ser trencat per cap poder excepte per l'elecció de l'home mateix. Satanàs ens presentarà constantment atractius per induir-nos a trencar aquest lligam: a triar separar-nos de Crist. Aquí és on hem de vetllar, esforçar-nos, pregar, perquè res no ens indueixi a escollir un altre mestre; perquè sempre som lliures de fer això. Però mantenim els nostres ulls fixats en Crist, i ell ens preservarà. Mirant a Jesús, estem segurs. Res no ens pot treure de la seva mà. En contemplar-lo constantment, "som transformats a la mateixa imatge de

glòria en glòria, tal com per l'Esperit del Senyor". 2 Corintis 3:18.

Va ser així que els primers deixebles van guanyar la seva semblança amb el estimat Salvador. Quan aquells deixebles van sentir les paraules de Jesús, van sentir la necessitat d'ell. El van buscar, van trobar, el van seguir. Estaven amb Ell a casa, a taula, a l'armari, al camp. Estaven amb Ell com a alumnes amb un mestre, cada dia rebent dels seus llavis lliçons de veritat santa. Miraven en Ell, com a servidors del seu amo, per aprendre el seu deure. Aquells deixebles eren homes

“subjectes a passions semblants a les que som nosaltres”. Jaume 5:17. Van tenir la mateixa batalla amb el pecat per lluitar. Necessitaven la mateixa gràcia, per viure una vida santa.

Fins i tot Joan, l'estimat deixeble, el que reflectia més plenament la semblança del Salvador, no posseïa naturalment aquesta bellesa de caràcter. No només era autoafirmatiu i ambiciós per l'honor, sinó que era impetuós i ressentit davant les ferides. Però a mesura que se li va manifestar el caràcter del Diví, va veure la seva

pròpia deficiència i va quedar humiliat pel coneixement. La força i la paciència, el poder i la tendresa, la majestuositat i la mansuïtat, que contemplava en la vida quotidiana del Fill de Déu, ompliren la seva ànima d'admiració i d'amor. Dia a dia el seu cor s'estira cap a Crist, fins que es perdia de vista en l'amor pel seu Mestre. El seu temperament ressentit i ambiciós es va cedir al poder modelador de Crist. La influència regeneradora de l'Esperit Sant va renovar el seu cor. El poder de l'amor de Crist va produir una transformació del caràcter. Aquest és el resultat segur de la unió amb

Jesús. Quan Crist roman en el cor, tota la naturalesa es transforma.

L'Esperit de Crist, el seu amor, suavitza el cor, sotmet l'ànima i eleva els pensaments i els desitjos cap a Déu i el cel.

Quan Crist va ascendir al cel, el sentit de la seva presència encara era amb els seus seguidors. Va ser una presència personal, plena d'amor i llum. Jesús, el Salvador, que havia caminat, parlat i pregat amb ells, que havia parlat esperança i consol als seus cors, mentre el missatge de pau encara era als seus llavis, havia estat pres d'ells al cel, i

el to de La seva veu els havia tornat, quan el núvol d'àngels el va rebre: "Heus aquí, jo sóc amb vosaltres tots els dies, fins a la fi del món". Mateu 28:20. Havia pujat al cel en forma d'humanitat. Sabien que Ell estava davant el tron de Déu, el seu Amic i Salvador encara; que les seves simpaties no van canviar; que encara estava identificat amb la humanitat que pateix. Presentava davant Déu els mèrits de la seva preciosa sang, mostrant les seves mans i els seus peus ferits, en record del preu que havia pagat pels seus redimits. Sabien que havia pujat al

cel per preparar-los llocs, i que tornaria i els portaria amb ell.

Quan es van reunir després de l'ascensió, estaven ansiosos per presentar les seves peticions al Pare en nom de Jesús. Amb una admiració solemne, es van inclinar en pregària, repetint la seguretat: «Tot allò que demaneu al Pare en el meu nom, ell us ho donarà. Fins ara no heu demanat res en el meu nom: demaneu i rebreu, perquè la vostra alegria sigui plena”. Joan 16:23, 24. Tenien la mà de la fe cada cop més amunt amb l'argument poderós: "És el Crist que va morir, sí, més aviat,

el que ha ressuscitat, que està a la dreta de Déu, que també intercessió per a nosaltres." Romans 8:34. I la Pentecosta els va fer veure la presència del Consolador, de qui Crist havia dit: "Estarà en vosaltres". I, a més, havia dit: «Us convé que me'n vagi; perquè si no me'n vaig, el Consolador no vindrà a vosaltres; però si me'n vaig, us l'enviaré". Joan 14:17; 16:7. D'ara endavant, mitjançant l'Esperit, Crist havia de romandre contínuament en el cor dels seus fills. La seva unió amb Ell era més estreta que quan Ell estava personalment amb ells. La llum, l'amor i el poder del Crist que

habita a l'interior brillaven a través d'ells, de manera que els homes, contemplant-los, “es van meravellar; i van conèixer-los que havien estat amb Jesús”. Fets 4:13.

Tot allò que Crist va ser per als deixebles, ho desitja avui per als seus fills; perquè en aquesta darrera pregària, amb el petit grup de deixebles reunits al voltant d'ell, va dir: "No prego només per aquests, sinó també pels qui creuran en mi per la seva paraula". Joan 17:20.

Jesús va pregar per nosaltres i va demanar que fóssim un amb Ell, tal

com Ell és un amb el Pare. Quina unió és aquesta! El Salvador ha dit d'ell mateix: "El Fill no pot fer res per ell mateix". "el Pare que habita en mi, fa les obres". Joan 5:19; 14:10. Aleshores, si Crist habita en els nostres cors, obrarà en nosaltres "tant per voler com per fer, segons el seu bon plaer". Filipenses 2:13. Treballarem com Ell va treballar; manifestarem el mateix esperit. I així, estimant-lo i romanent en Ell, "creixerem en ell en totes les coses, que és el cap, el Crist". Efesis 4:15.

Capítol 9—El treball i la vida

Déu és la font de vida, llum i alegria de l'univers. Com els raigs de llum del sol, com els corrents d'aigua que surten d'una font viva, les benediccions flueixen d'ell a totes les seves criatures. I allà on la vida de Déu estigui al cor dels homes, fluirà als altres en amor i benedicció.

L'alegria del nostre Salvador va ser l'elevació i la redempció dels homes caiguts. Per això no es va considerar estimada la seva vida, sinó que va suportar la creu, menyspreant la

vergonya. Així, els àngels es dediquen sempre a treballar per la felicitat dels altres. Aquesta és la seva alegria. El que els cors egoistes considerarien com un servei humiliant, ministrant als miserables i de totes maneres inferiors en caràcter i rang, és obra dels àngels sense pecat. L'esperit de l'amor abnegat de Crist és l'esperit que impregna el cel i és l'essència mateixa de la seva felicitat. Aquest és l'esperit que tindran els seguidors de Crist, l'obra que faran.

Quan l'amor de Crist està consagrat al cor, com una dolça fragància, no

es pot amagar. La seva santa influència la sentiran tots amb qui entrem en contacte. L'esperit de Crist en el cor és com una font al desert, que flueix per refrescar tots i fa que els qui estan disposats a morir, anhels de beure de l'aigua de la vida.

L'amor a Jesús es manifestarà en el desig de treballar mentre treballava per a la benedicció i l'elevació de la humanitat. Ens conduirà a l'amor, la tendresa i la simpatia cap a totes les criatures de la cura del nostre Pare celestial.

La vida del Salvador a la terra no va ser una vida de facilitat i devoció cap a si mateix, sinó que va treballar amb un esforç persistent, seriós i incansable per salvar la humanitat perduda. Del pessebre al Calvari va seguir el camí de l'abnegació i va procurar no ser alliberat de tasques àrdues, viatges dolorosos i cures i treballs esgotadors. Va dir: "El Fill de l'home no va venir per ser servit, sinó per ministrar i per donar la seva vida en rescat per molts". Mateu 20:28. Aquest va ser l'únic gran objecte de la seva vida. Tota la resta era secundària i subordinada. Era la seva carn i beguda per fer la

voluntat de Déu i acabar la seva obra. El propi i l'interès propi no van tenir cap part en el seu treball.

Així, els qui participen de la gràcia de Crist estaran disposats a fer qualsevol sacrifici, perquè els altres pels quals va morir puguin compartir el do celestial. Faran tot el possible per millorar el món per a la seva estada en ell. Aquest esperit és el resultat segur d'una ànima realment convertida. Tan bon punt hom arriba a Crist, neix en el seu cor el desig de donar a conèixer als altres quin amic tan preciós ha trobat en Jesús; la veritat salvadora i

santificadora no pot ser tancada en el seu cor. Si estem revestits de la justícia de Crist i estem plens de l'alegria del seu Esperit que habita, no podrem callar. Si hem tastat i vist que el Senyor és bo, tindrem alguna cosa a explicar. Com Felip quan va trobar el Salvador, convidarem altres a la seva presència.

Intentarem presentar-los els atractius de Crist i les realitats invisibles del món futur. Hi haurà una intensitat de ganes de seguir el camí que Jesús va recórrer. Hi haurà un gran anhel que els que ens envolten puguin "contemplar

l'Anyell de Déu, que lleva el pecat del món". Joan 1:29.

I l'esforç per beneir els altres reaccionarà en benediccions sobre nosaltres mateixos. Aquest va ser el propòsit de Déu en donar-nos una part per actuar en el pla de redempció. Ha concedit als homes el privilegi de fer-se partícips de la naturalesa divina i, al seu torn, de difondre benediccions als seus semblants. Aquest és l'honor més alt, la major alegria que Déu pot concedir als homes. Aquells que així esdevenen participants en

treballs d'amor s'acosten més al seu Creador.

Déu podria haver encarregat el missatge de l'evangeli i tota l'obra del ministeri amorós als àngels celestials. Podria haver emprat altres mitjans per aconseguir el seu propòsit. Però en el seu amor infinit Ell va escollir fer-nos col·laboradors amb Ell mateix, amb Crist i els àngels, perquè puguem compartir la benedicció, l'alegria, l'elevació espiritual que resulta d'aquest ministeri desinteressat.

Ens fa simpatitzar amb Crist a través de la comunió dels seus sofriments. Cada acte de sacrifici per al bé dels altres enforteix l'esperit de beneficència en el cor del donador, unint-lo més estretament amb el Redemptor del món, que "era ric, però per amor vostre... us heu fet pobres, per La seva pobresa podria ser rica". 2 Corintis 8:9. I és només quan complim així el propòsit diví en la nostra creació que la vida pot ser una benedicció per a nosaltres.

Si aneu a treballar com Crist dissenya que els seus deixebles ho

faran, i guanyareu ànimes per a Ell, sentireu la necessitat d'una experiència més profunda i un coneixement més gran de les coses divines, i tindreu fam i set de justícia. Suplicaràs a Déu, la teva fe s'enfortirà, i la teva ànima beurà begudes més profundes al pou de la salvació. Trobar-vos amb oposició i proves us conduirà a la Bíblia i a l'oració. Creixeràs en la gràcia i el coneixement de Crist, i desenvoluparàs una experiència rica.

L'esperit de treball desinteressat per als altres dóna profunditat,

estabilitat i bellesa cristiana al personatge i aporta pau i felicitat al seu posseïdor. Les aspiracions són elevades. No hi ha lloc per a la mandra o l'egoisme. Els qui exerceixen així les gràcies cristianes creixeran i es faran forts per treballar per Déu. Tindran percepcions espirituals clares, una fe constant i creixent i un poder augmentat en l'oració. L'Esperit de Déu, movent-se sobre el seu esperit, crida les harmonies sagrades de l'ànima en resposta al tacte diví. Aquells que es dediquen així a un esforç desinteressat pel bé dels

altres, segurament estan treballant per la seva pròpia salvació.

L'única manera de créixer en gràcia és fent desinteressadament la mateixa obra que Crist ens ha encarregat: comprometre'ns, en la mesura de les nostres capacitats, a ajudar i beneir aquells que necessiten l'ajuda que els podem donar. La força ve amb l'exercici; l'activitat és la condició mateixa de la vida. Aquells que s'esforcen per mantenir la vida cristiana acceptant passivament les benediccions que arriben per mitjà de la gràcia i sense fer res per Crist, simplement

intenten viure menjant sense treballar. I en el món espiritual com en el natural, això sempre es tradueix en degeneració i decadència. Un home que es negaria a exercir els seus membres aviat perdria tot el poder per utilitzar-los. Així, el cristià que no exercirà els seus poders donats per Déu no només no arriba a créixer en Crist, sinó que perd la força que ja tenia.

L'església de Crist és l'agència designada per Déu per a la salvació dels homes. La seva missió és portar l'evangeli al món. I

l'obligació recau sobre tots els cristians. Cadascú, en la mesura del seu talent i oportunitat, ha de complir la comissió del Salvador. L'amor de Crist, que se'ns ha revelat, ens fa deutors de tots els qui no el coneixen. Déu ens ha donat la llum, no només per a nosaltres, sinó per vessar-los.

Si els seguidors de Crist estiguessin desperts al deure, hi hauria milers on avui n'hi ha un que proclama l'evangeli a les terres paganes. I tots els que no podien participar personalment en l'obra, encara la sostenirien amb els seus mitjans, la

seva simpatia i les seves oracions. I hi hauria molta més feina seriosa per a les ànimes als països cristians.

No hem d'anar a terres paganes, ni tan sols abandonar el cercle estret de la llar, si és allà on és el nostre deure, per treballar per Crist. Ho podem fer al cercle de la llar, a l'església, entre aquells amb qui ens associem i amb qui fem negocis.

La major part de la vida del nostre Salvador a la terra es va passar en un treball pacient a la fusteria de Natzaret. Els àngels ministres van assistir al Senyor de la vida mentre

caminava colze a colze amb camperols i obrers, no reconeguts ni honrats. Estava complint la seva missió amb la mateixa fidelitat mentre treballava en el seu humil ofici com quan curava els malalts o caminava sobre les onades de la tempesta de Galilea. Així, en els deures més humils i en les posicions més humils de la vida, podem caminar i treballar amb Jesús.

L'apòstol diu: "Que cada home, on és cridat, hi romanguí amb Déu". 1 Corintis 7:24. L'home de negocis pot dirigir els seus negocis d'una manera que glorifiqui el seu Mestre

per la seva fidelitat. Si és un veritable seguidor de Crist, portarà la seva religió en tot el que es fa i revelarà als homes l'esperit de Crist. El mecànic pot ser un representant diligent i fidel d'Aquell que va treballar en els camins més humils de la vida entre els turons de Galilea. Tothom que anomena el nom de Crist hauria de treballar de manera que els altres, veient les seves bones obres, puguin ser portats a glorificar el seu Creador i Redemptor.

Molts s'han excusat de lliurar els seus dons al servei de Crist perquè

d'altres tenien dotacions i avantatges superiors. Ha prevalgut l'opinió que només els que són especialment talentosos han de consagrar les seves capacitats al servei de Déu. Molts han arribat a entendre que els talents es donen només a una determinada classe afavorida amb l'exclusió d'altres que, per descomptat, no estan cridats a compartir els esforços o les recompenses. Però no es representa així a la paràbola. Quan l'amo de casa va cridar els seus servents, va donar a cadascú la seva feina.

Amb un esperit amorós podem complir els deures més humils de la vida “envers el Senyor”. Colossencs 3:23. Si l'amor de Déu està en el cor, es manifestarà en la vida. El dolç sabor de Crist ens envoltarà, i la nostra influència elevarà i beneirà.

No heu d'esperar grans ocasions ni esperar habilitats extraordinàries abans d'anar a treballar per Déu. No cal que pensis el que el món pensarà de tu. Si la vostra vida quotidiana és un testimoni de la puresa i sinceritat de la vostra fe, i els altres estan convençuts que

voleu beneficiar-los, els vostres esforços no es perdran del tot.

El més humil i el més pobre dels deixebles de Jesús pot ser una benedicció per als altres. Potser no s'adonen que estan fent cap bé especial, però per la seva influència inconscient poden iniciar onades de benedicció que s'ampliaran i s'aprofundirà, i els resultats beneïts que potser mai no coneguin fins al dia de la recompensa final. No senten ni saben que estan fent res de gran. No estan obligats a cansar-se amb l'ansietat per l'èxit. Només han d'avançar en silenci,

fent fidelment l'obra que la providència de Déu els assigna, i la seva vida no serà en va. Les seves pròpies ànimes aniran creixent cada cop més a la semblança de Crist; són treballadors juntament amb Déu en aquesta vida i, per tant, són adequats per a l'obra superior i l'alegria sense ombra de la vida futura.

Capítol 10—Un coneixement de Déu

Són moltes les maneres en què Déu busca donar-nos a conèixer i portar-nos a la comunió amb Ell. La natura parla als nostres sentits sense parar. El cor obert quedarà impressionat amb l'amor i la glòria de Déu tal com es revela a través de les obres de les seves mans. L'oïda que escolta pot escoltar i entendre les comunicacions de Déu a través de les coses de la natura. Els camps verds, els arbres alts, els brots i les flors, el núvol que passa, la pluja que cau, el rierol balbucejant, les

glòries del cel, parlen als nostres
cors i ens conviden a conèixer
Aquell que els va fer tots.

El nostre Salvador va lligar les seves
precioses lliçons amb les coses de la
natura. Els arbres, els ocells, les flors
de les valls, els turons, els llacs i els
bells cels, així com els incidents i
l'entorn de la vida quotidiana,
estaven tots relacionats amb les
paraules de la veritat, perquè les
seves lliçons poguessin així ser
sovint recordat a la ment, fins i tot
enmig de les preocupacions
ocupades de la vida de treball de
l'home.

Déu voldria que els seus fills apreciessin les seves obres i es delectessin amb la bellesa senzilla i tranquil·la amb què ha adornat la nostra llar terrenal. És un amant de la bellesa, i per sobre de tot allò que és exteriorment atractiu, estima la bellesa de caràcter; Voldria que cultivéssim la puresa i la senzillesa, les gràcies tranquil·les de les flors.

Si només escoltem, les obres creades de Déu ens ensenyaran precioses lliçons d'obediència i confiança. Des de les estrelles que en els seus recorreguts sense traça a través de

l'espai segueixen d'edat en edat el seu camí designat, fins a l'àtom més minúscul, les coses de la natura obeeixen a la voluntat del Creador. I Déu té cura de tot i sosté tot el que ha creat. Ell que sosté els mons innombrables al llarg de la immensitat, al mateix temps es preocupa dels desitjos del petit pardal marró que canta sense por el seu cant humil. Quan els homes surten al seu treball diari, com quan es dediquen a la pregària; quan s'estiren a la nit, i quan s'aixequen al matí; quan el ric festeja al seu palau, o quan el pobre reuneix els seus fills al voltant de l'escàs tauler, cadascú

és tendrement vigilat pel Pare celestial. No es vessa cap llàgrima que Déu no s'adoni. No hi ha somriure que Ell no marqui.

Si ens ho creguéssim plenament, totes les angoixes indegudes serien descartades. La nostra vida no estaria tan plena de decepcions com ara; perquè tot, sigui gran o petit, quedaria en mans de Déu, que no es deixa perplex per la multiplicitat de les preocupacions, ni aclaparat pel seu pes. Aleshores hauríem de gaudir d'un descans de l'ànima al qual molts han estat desconeguts des de fa temps.

Mentre els vostres sentits es delecten amb la bellesa atractiva de la terra, penseu en el món que ha de venir, que mai coneixerà la plaga del pecat i la mort; on el rostre de la natura ja no portarà l'ombra de la maledicció. Deixa que la teva imaginació imagine la casa dels salvats i recorda que serà més gloriosa del que la teva imaginació més brillant pot representar. En els diversos dons de Déu a la natura no veiem més que el més dèbil resplendor de la seva glòria. Està escrit: "L'ull no ha vist, ni l'orella no ha sentit, ni han entrat en el cor de

l'home, les coses que Déu ha preparat per als qui l'estimen". 1 Corintis 2:9.

El poeta i el naturalista tenen moltes coses a dir de la natura, però és el cristià qui gaudeix de la bellesa de la terra amb la màxima estima, perquè reconeix l'obra del seu Pare i percep el seu amor en la flor, l'arbust i l'arbre. Ningú pot apreciar plenament la importància del turó i la vall, el riu i el mar, que no els consideri com una expressió de l'amor de Déu cap a l'home.

Déu ens parla mitjançant les seves obres providencials i mitjançant la influència del seu Esperit sobre el cor. En les nostres circumstàncies i entorn, en els canvis que cada dia tenen lloc al nostre voltant, podem trobar lliçons precioses si el nostre cor només està obert a discernir-les. El salmista, resseguint l'obra de la providència de Déu, diu: "La terra és plena de la bondat del Senyor". "Qui és savi i observa aquestes coses, fins i tot ells entendran la bondat amorosa del Senyor". Salm 33:5; 107:43.

Déu ens parla amb la seva paraula. Aquí tenim en línies més clares la revelació del seu caràcter, del seu tracte amb els homes i de la gran obra de redempció. Aquí està oberta davant nostre la història dels patriarques i profetes i altres homes sants d'antic. Eren homes "subjectes a passions semblants a les que som nosaltres". Jaume 5:17. Veiem com van lluitar amb desànim com el nostre, com van caure en la temptació com ho hem fet nosaltres i, tanmateix, es van tornar a animar i van vèncer per la gràcia de Déu; i, mirant, som animats en el nostre esforç per la justícia. Mentre llegim

de les precioses experiències que se'ls va concedir, de la llum, de l'amor i de la benedicció que tenien per a ells gaudir, i de l'obra que van fer mitjançant la gràcia que se'ls va donar, l'esperit que els va inspirar encén una flama de santa emulació en els nostres cors i un desig de ser com ells en el caràcter, com ells per caminar amb Déu.

Jesús va dir de les Escripures de l'Antic Testament, i quant més és veritat del Nou: "Els són els que donen testimoni de mi", el Redemptor, Aquell en qui es centren les nostres esperances de

vida eterna. Joan 5:39. Sí, tota la Bíblia parla de Crist. Des del primer registre de la creació —perquè “sense Ell no es va fer res del que es va fer” — fins a la promesa final: “Mira, vinc aviat”, estem llegint les seves obres i escoltant la seva veu. Joan 1:3; Apocalipsi 22:12. Si voleu conèixer el Salvador, estudieu les Sagrades Escripures.

Omple tot el cor amb les paraules de Déu. Són l'aigua viva, que apaguen la vostra set ardent. Són el pa viu del cel. Jesús declara: "Si no mengeu la carn del Fill de l'home i no beveu la seva sang, no tindreu

vida en vosaltres". I s'explica a si mateix dient: "Les paraules que us dic, són esperit i són vida". Joan 6:53, 63. El nostre cos està construït a partir del que mengem i bevem; i com en l'economia natural, també en l'economia espiritual: és allò que meditem el que donarà to i força a la nostra naturalesa espiritual.

El tema de la redempció és un tema que els àngels volen mirar; serà la ciència i el cant dels redimits al llarg dels segles incessants de l'eternitat. No és digne d'una reflexió i un estudi acurats ara? La misericòrdia i l'amor infinits de Jesús, el sacrifici

fet en favor nostre, demanen la reflexió més seriosa i solemne. Ens hem de fixar en el caràcter del nostre estimat Redemptor i Intercessor. Hem de meditar sobre la missió d'Aquell que va venir a salvar el seu poble dels seus pecats. A mesura que contemplem així els temes celestials, la nostra fe i amor es faran més forts, i les nostres oracions seran cada cop més acceptables per Déu, perquè cada cop estaran més barrejades amb fe i amor. Seran intel·ligents i fervorosos. Hi haurà una confiança més constant en Jesús i una experiència diària i viva en el seu

poder per salvar al màxim tot allò que per Ell arriba a Déu.

Quan meditem sobre les perfeccions del Salvador, desitjarem ser totalment transformats i renovats a la imatge de la seva puresa. Hi haurà una ànima amb fam i set per arribar a ser com Aquell a qui adorem. Com més pensem en Crist, més parlarem d'ell als altres i el representarem al món.

La Bíblia no va ser escrita només per a l'erudit; al contrari, estava pensat per a la gent comuna. Les grans veritats necessàries per a la

salvació es fan tan clares com el migdia; i ningú s'equivocarà i es perdrà, excepte aquells que segueixen el seu propi judici en comptes de la voluntat clarament revelada de Déu.

No hem de prendre el testimoni de cap home sobre el que ensenyen les Escripures, sinó que hem d'estudiar les paraules de Déu per nosaltres mateixos. Si deixem que els altres facin el nostre pensament, tindrem energies paralitzades i habilitats contretes. Els nobles poders de la ment poden quedar tan eclipsats per la manca d'exercici

sobre temes dignes de la seva concentració que perdin la seva capacitat per comprendre el significat profund de la paraula de Déu. La ment s'ampliarà si s'empra a traçar la relació dels temes de la Bíblia, comparant les Escripures amb les Escripures i les coses espirituals amb les espirituals.

No hi ha res més calculat per enfortir l'intel·lecte que l'estudi de les Escripures. Cap altre llibre és tan potent per elevar els pensaments, per donar vigor a les facultats, com les veritats àmplies i ennoblidores de la Bíblia. Si la

Paraula de Déu s'estudiés com hauria de ser, els homes tindrien una amplitud de ment, una noblesa de caràcter i una estabilitat de propòsits que poques vegades es veuen en aquests temps.

Però hi ha pocs beneficis derivats d'una lectura precipitada de les Escripures. Un pot llegir tota la Bíblia i, tanmateix, no veure'n la bellesa o comprendre el seu significat profund i ocult. Un passatge estudiat fins que la seva significació sigui clara per a la ment i la seva relació amb el pla de salvació és evident, té més valor

que la lectura de molts capítols sense cap propòsit definit ni cap instrucció positiva obtinguda. Porta la teva Bíblia amb tu. Quan tingueu oportunitat, llegiu-lo; fixa els textos a la teva memòria. Fins i tot mentre camineu pels carrers podeu llegir un passatge i meditar-hi, fixant-lo així a la ment.

No podem obtenir saviesa sense una atenció seriosa i un estudi pregària. Algunes parts de l'Esriptura són massa clares per ser enteses malament, però n'hi ha d'altres el significat dels quals no es troba a la superfície per veure's d'un

cop d'ull. Les Escripures s'han de comparar amb les Escripures. Hi ha d'haver una recerca acurada i una reflexió pregària. I aquest estudi serà ricament retribuit. A mesura que el miner descobreix venes de metall preciós amagats sota la superfície de la terra, també el qui busca perseverantment la paraula de Déu com un tresor amagat trobarà veritats de gran valor, que s'amaguen a la vista del cercador descuidat. Les paraules d'inspiració, meditades al cor, seran com rierols que brollen de la font de la vida.

Mai s'ha d'estudiar la Bíblia sense pregar. Abans d'obrir les seves pàgines hauríem de demanar la il·luminació de l'Esperit Sant, i se li donarà. Quan Natanael es va acostar a Jesús, el Salvador va exclamar: "Heus aquí un israelita, en qui no hi ha engany!" Natanael va dir: "D'on em coneixes?" Jesús va respondre: «Abans que Felip et cridés, quan eres sota la figuera, et vaig veure». Joan 1:47, 48. I Jesús també ens veurà als llocs secrets de la pregària si el busquem per llum perquè puguem saber què és la veritat. Els àngels del món de la llum estaran amb aquells que amb

humilitat de cor cerquen la guia divina.

L'Esperit Sant exalta i glorifica el Salvador. És el seu ofici presentar Crist, la puresa de la seva justícia i la gran salvació que tenim a través d'ell. Jesús diu: "Rebrà del meu i us ho mostrarà". Joan 16:14. L'Esperit de la veritat és l'únic mestre eficaç de la veritat divina. Com ha d'estimar Déu el gènere humà, ja que va donar el seu Fill perquè morís per ells i designa el seu Esperit perquè sigui mestre i guia contínu de l'home!

Capítol 11—El privilegi de l'oració

A través de la natura i la revelació, per la seva providència i per la influència del seu Esperit, Déu ens parla. Però això no és suficient; també hem d'abocar el nostre cor a Ell. Per tenir vida i energia espirituals, hem de tenir una relació real amb el nostre Pare celestial. La nostra ment es pot atreure cap a Ell; podem meditar sobre les seves obres, les seves misericòrdies, les seves benediccions; però això no és, en el sentit més ple, comunicar-se amb Ell. Per tal de comunicar-nos

amb Déu, hem de tenir alguna cosa a dir-li sobre la nostra vida real.

L'oració és l'obertura del cor a Déu com a un amic. No és que sigui necessari per a donar a conèixer a Déu el que som, sinó per a poder-lo rebre. L'oració no fa baixar Déu cap a nosaltres, sinó que ens porta a Ell.

Quan Jesús va estar a la terra, va ensenyar als seus deixebles a pregar. Els va ordenar que presentessin les seves necessitats diàries davant Déu i que lliurassin tota la seva cura sobre Ell. I la seguretat que els va donar que les

seves peticions s'havien d'escoltar, també és una seguretat per a nosaltres.

Jesús mateix, mentre vivia entre els homes, estava sovint en pregària. El nostre Salvador es va identificar amb les nostres necessitats i debilitats, ja que es va convertir en un suplicant, un suplicant, que buscava del seu Pare nous subministraments de força, perquè pogués sortir preparat per al deure i la prova. Ell és el nostre exemple en totes les coses. És un germà en les nostres debilitats, "temptat en tot com nosaltres"; però com el sense

pecat, la seva naturalesa es va retirar del mal; Va suportar lluites i tortures de l'ànima en un món de pecat. La seva humanitat va fer de l'oració una necessitat i un privilegi. Va trobar consol i alegria en la comunió amb el seu Pare. I si el Salvador dels homes, el Fill de Déu, va sentir la necessitat de la pregària, quant més els mortals febles i pecadors haurien de sentir la necessitat d'una pregària fervent i constant.

El nostre Pare celestial espera per atorgar-nos la plenitud de la seva benedicció. És el nostre privilegi

beure en gran part a la font de l'amor sense límits. Quina meravella que preguem tan poc! Déu està disposat i disposat a escoltar la pregària sincera del més humil dels seus fills, i, tanmateix, hi ha molta reticència manifesta per part nostra a donar a conèixer els nostres desitjos a Déu. Què poden pensar els àngels del cel dels pobres éssers humans indefensos, que estan subjectes a la temptació, quan el cor de Déu d'amor infinit anhela cap a ells, disposat a donar-los més del que poden demanar o pensar, i tanmateix resen tan poc i tenen tant? poca fe? Als àngels els encanta

inclinarse davant Déu; els encanta estar a prop d'ell. Consideren la comunió amb Déu com la seva màxima alegria; i tanmateix els fills de la terra, que necessiten tant l'ajuda que només Déu pot donar, semblen satisfets de caminar sense la llum del seu Esperit, la companyia de la seva presència.

La foscor del maligne tanca els qui descuiden la pregària. Les temptacions xiuxiuejades de l'enemic els indueixen a pecar; i tot és perquè no fan ús dels privilegis que Déu els ha donat en la cita divina de la pregària. Per què els

fills i filles de Déu s'han de mostrar reticents a pregar, quan l'oració és la clau a la mà de la fe per obrir el magatzem del cel, on es guarden els recursos il·limitats de l'Omnipotència? Sense pregària incessant i vigilància diligent correm el perill de créixer descuidats i de desviar-nos del camí correcte. L'adversari busca contínuament obstruir el camí cap al propiciatori, perquè no puguem, amb una súplica sincera i la fe, obtenir gràcia i poder per resistir la temptació.

Hi ha certes condicions en què podem esperar que Déu escolti i respongui les nostres oracions. Un dels primers és que sentim la nostra necessitat d'ajuda d'ell. Ha promès: "Abocaré aigua sobre el que té set, i riuades sobre la terra seca". Isaïes 44:3. Els que tenen fam i set de justícia, que anhelan Déu, poden estar segurs que seran saciats. El cor ha d'estar obert a la influència de l'Esperit, o no es pot rebre la benedicció de Déu.

La nostra gran necessitat és en si mateixa un argument i advoca de manera més eloqüent en nom

nostre. Però cal buscar al Senyor perquè faci aquestes coses per nosaltres. Ell diu: "Demaneu, i us donarà". I «Aquell que no va perdonar el seu propi Fill, sinó que el va lliurar per tots nosaltres, com no ens donarà també gratuïtament totes les coses amb ell?» Mateu 7:7; Romans 8:32.

Si considerem la iniquitat en el nostre cor, si ens aferrem a qualsevol pecat conegut, el Senyor no ens escoltarà; però sempre s'accepta la pregària de l'ànima penitent i contrita. Quan tots els errors coneguts són corregits,

podem creure que Déu respondrà les nostres peticions. El nostre propi mèrit mai no ens recomanarà al favor de Déu; és la dignitat de Jesús la que ens salvarà, la seva sang la que ens netejarà; tanmateix tenim un treball per fer per complir amb les condicions d'acceptació.

Un altre element de l'oració predominant és la fe. "El que s'apropa a Déu ha de creure que ell és, i que és el recompensador dels qui el cerquen amb diligència". Hebreus 11:6. Jesús va dir als seus deixebles: "Qualsevol cosa que desitgeu, quan pregueu, creieu que

les rebeu i les tindreu". Marc 11:24.
El prenem la seva paraula?

La seguretat és àmplia i il·limitada, i
Ell és fidel qui ha promès. Quan no
rebem les mateixes coses que
demanem, en el moment que
demanem, encara hem de creure
que el Senyor escolta i que
contestarà les nostres oracions.
Estem tan equivocats i miopes que
de vegades demanem coses que no
serien una benedicció per a
nosaltres, i el nostre Pare celestial
enamorat respon a les nostres
pregàries donant-nos allò que serà
per al nostre bé suprem, allò que

nosaltres mateixos voldríem. si amb la visió divinament il·luminada poguéssim veure totes les coses tal com són realment. Quan les nostres oracions semblen no ser contestades, ens hem d'aferrar a la promesa; perquè segurament arribarà l'hora de respondre i rebrem la benedicció que més necessitem. Però afirmar que la pregària sempre serà contestada de la mateixa manera i per a la cosa concreta que desitgem, és presumptió. Déu és massa savi per errar, i massa bo per retenir qualsevol cosa bona als qui caminen rectes. Aleshores, no tinguis por de

confiar en Ell, encara que no veieu la resposta immediata a les vostres oracions. Confieiu en la seva promesa segura: "Demaneu i se us donarà".

Si ens aconsellem amb els nostres dubtes i pors, o intentem resoldre tot allò que no podem veure amb claredat, abans de tenir fe, les perplexitats només augmentaran i aprofundiran. Però si arribem a Déu, sentint-nos indefensos i dependents, com som realment, i amb una fe humil i confiada donem a conèixer els nostres desitjos a Aquell el coneixement és infinit,

que ho veu tot en la creació i que ho governa tot per la seva voluntat i paraula, Ell pot atendre el nostre crit i ho farà, i deixarà que la llum brilli als nostres cors. A través de l'oració sincera ens connectem amb la ment de l'Infinit. Potser no tinguem cap evidència notable en aquell moment que la cara del nostre Redemptor s'estigui inclinant sobre nosaltres amb compassió i amor, però això és així. Potser no sentim el seu tacte visible, però la seva mà està sobre nosaltres amb amor i tendresa compassiva.

Quan venim a demanar misericòrdia i benedicció de Déu, hem de tenir un esperit d'amor i perdó en els nostres propis cors. Com podem pregar: "Perdoneu-nos els nostres deutes, com nosaltres perdonem els nostres deutors" i, tanmateix, permetre un esperit que no perdona? Mateu 6:12. Si esperem que les nostres pròpies oracions siguin escoltades, hem de perdonar els altres de la mateixa manera i en la mateixa mesura que esperem ser perdonats.

La perseverança en l'oració ha estat una condició per rebre. Hem de

pregar sempre si creixem en fe i experiència. Hem de ser "instant en l'oració", "continuar en l'oració i vetllar en el mateix amb acció de gràcies". Romans 12:12; Colossencs 4:2. Pere exhorta els creients a ser "sobris i vetllant fins a l'oració". 1 Pere 4:7. Pau diu: "En tot, fes conèixer a Déu les teves peticions amb pregària i súplica amb acció de gràcies". Filipencs 4:6. "Però vosaltres, estimats", diu Judes, "pregant en l'Esperit Sant, manteniu-vos en l'amor de Déu". Judes 20, 21. La pregària incessant és la unió ininterrompuda de l'ànima amb Déu, perquè la vida de

Déu flueixi a la nostra vida; i de la nostra vida, la puresa i la santedat retornen a Déu.

Hi ha necessitat de diligència en l'oració; que res t'impedeixi. Feu tot el possible per mantenir oberta la comunió entre Jesús i la vostra pròpia ànima. Busqueu totes les oportunitats per anar allà on s'acostuma a fer l'oració. A la reunió de pregària es veuran aquells que busquen realment la comunió amb Déu, fidels a complir amb el seu deure i seriosos i ansiosos de recollir tots els beneficis que puguin obtenir. Milloraran totes les

oportunitats de posar-se on puguin rebre els raigs de llum del cel.

Hem de resar en el cercle familiar, i sobretot no hem de descuidar l'oració secreta, perquè aquesta és la vida de l'ànima. És impossible que l'ànima floreixi mentre es descuida l'oració. No n'hi ha prou amb l'oració familiar o pública. En solitud, deixeu que l'ànima estigui oberta a l'ull inspector de Déu. L'oració secreta només l'ha d'escoltar el Déu que escolta la pregària. Cap oïda curiosa ha de rebre la càrrega d'aquestes peticions. En l'oració secreta,

l'ànima està lliure de les influències circumdants, lliure d'excitació. Amb calma, però amb fervor, arribarà a Déu. Dolça i permanent serà la influència que emana d'Aquell que veu en secret, l'oïda del qual està oberta per escoltar la pregària que sorgeix del cor. Amb una fe tranquil·la i senzilla, l'ànima manté la comunió amb Déu i reuneix raigs de llum divina per enfortir-la i sostenir-la en el conflicte amb Satanàs. Déu és la nostra torre de força.

Pregueu al vostre armari i, mentre feu el vostre treball diari, deixeu

que el vostre cor s'elevi sovint a Déu. Va ser així com Enoc va caminar amb Déu. Aquestes oracions silencioses s'eleven com un encens preciós davant el tron de la gràcia. Satanàs no pot vèncer aquell que té el cor tancat en Déu.

No hi ha temps ni lloc en què sigui inadequat oferir una petició a Déu. No hi ha res que ens pugui impedir aixecar el nostre cor amb l'esperit de la pregària fervorosa. Entre les multituds del carrer, enmig d'un compromís comercial, podem enviar una petició a Déu i demanar la guia divina, com va fer Nehemies

quan va fer la seva petició davant el rei Artaxerxes. Un armari de comunió es pot trobar allà on som. Hem de tenir la porta del cor oberta contínuament i la nostra invitació pujant perquè Jesús vingui i romangui com a hoste celestial a l'ànima.

Encara que pot haver-hi una atmosfera contaminada i corrupta al nostre voltant, no necessitem respirar el seu miasma, sinó que podem viure a l'aire pur del cel. Podem tancar totes les portes a les imaginacions impures i als pensaments profans elevant l'ànima

a la presència de Déu mitjançant la pregària sincera. Aquells que tinguin el cor obert per rebre el suport i la benedicció de Déu caminaran en una atmosfera més santa que la de la terra i tindran una comunió constant amb el cel.

Hem de tenir visions més diferents de Jesús i una comprensió més completa del valor de les realitats eternes. La bellesa de la santedat és omplir el cor dels fills de Déu; i perquè això s'aconsegueixi, hauríem de buscar revelacions divines de les coses celestials.

Que l'ànima sigui arrossegada cap amunt i cap amunt, perquè Déu ens doni un alè de l'atmosfera celestial. Podem mantenir-nos tan a prop de Déu que en cada prova inesperada els nostres pensaments es tornin cap a Ell tan naturalment com la flor es gira cap al sol.

Guardeu els vostres desitjos, les vostres alegries, els vostres dolors, les vostres preocupacions i les vostres pors davant Déu. No el pots carregar; no el pots cansar. Qui compta els cabells del teu cap no és indiferent a les necessitats dels seus fills. "El Senyor és molt llastimós i

de tendra misericòrdia". Jaume 5:11. El seu cor d'amor està tocat pels nostres dolors i fins i tot per les nostres declaracions. Porta a Ell tot el que perplexa la ment. Res no és massa gran perquè ell pugui suportar, perquè sosté els mons, governa tots els afers de l'univers. Res que afecti de cap manera a la nostra pau és massa petit perquè ell ho noti. No hi ha cap capítol de la nostra experiència massa fosc perquè ell pugui llegir; no hi ha perplexitat massa difícil per a Ell de desentranyar-se. Cap calamitat pot assolir el més petit dels seus fills, cap angoixa assetja l'ànima, cap

alegria, cap pregària sincera s'escapa dels llavis, que el nostre Pare celestial no observa, o en què no s'interessa immediatament. "Ell cura els que tenen el cor trencat i els venda les ferides". Salm 147:3. Les relacions entre Déu i cada ànima són tan diferents i plenes com si no hi hagués una altra ànima a la terra per compartir la seva vigilància, no una altra ànima per a la qual va donar el seu estimat Fill.

Jesús va dir: "Demanareu en el meu nom; i no us dic que pregaré el Pare per vosaltres, perquè el mateix Pare us estima". "Jo us he escollit: ...

perquè tot el que demaneu al Pare en el meu nom, ell us ho doni". Joan 16:26, 27; 15:16. Però resar en nom de Jesús és alguna cosa més que una mera menció d'aquest nom al principi i al final d'una pregària. És pregar en la ment i l'esperit de Jesús, mentre creiem les seves promeses, confiem en la seva gràcia i fem les seves obres.

Déu no vol dir que cap de nosaltres hagi de convertir-se en ermitans o monjos i retirar-se del món per dedicar-nos a actes de culte. La vida ha de ser com la vida de Crist, entre la muntanya i la multitud. Qui no fa

més que resar aviat deixarà de pregar, o les seves oracions es convertiran en una rutina formal. Quan els homes es treuen de la vida social, allunyats de l'esfera del deure cristià i de la creu; quan deixen de treballar seriosament per al Mestre, que va treballar seriosament per a ells, perden el tema de l'oració i no tenen cap incentiu per a la devoció. Les seves oracions es tornen personals i egoistes. No poden pregar pel que fa a les necessitats de la humanitat o l'edificació del regne de Crist, demanant força per treballar.

Sostenim una pèrdua quan descuidem el privilegi d'associar-nos per enfortir-nos i animar-nos els uns als altres en el servei de Déu. Les veritats de la seva paraula perden la seva vivacitat i importància a la nostra ment. Els nostres cors deixen de ser il·luminats i despertats per la seva influència santificadora, i declinem en l'espiritualitat. En la nostra associació com a cristians, perdem molt per la manca de simpatia els uns amb els altres. Qui es tanca a si mateix no ocupa el lloc que Déu va dissenyar. El cultiu adequat dels elements socials de la nostra

naturalesa ens fa simpatitzar amb els altres i és un mitjà de desenvolupament i força per a nosaltres al servei de Déu.

Si els cristians s'associïn, parlant entre ells de l'amor de Déu i de les precioses veritats de la redempció, els seus propis cors es refrescarien i es refrescarien els uns als altres.

Potser estem aprenent cada dia més del nostre Pare celestial, obtenint una nova experiència de la seva gràcia; llavors desitjarem parlar del seu amor; i mentre fem això, els nostres propis cors s'escalfaran i animaran. Si pensem i parléssim

més de Jesús, i menys de nosaltres mateixos, hauríem de tenir molt més la seva presència.

Si només pensem en Déu tan sovint com tinguem proves de la seva cura per nosaltres, l'hauríem de tenir sempre en els nostres pensaments i ens agradaria parlar d'ell i lloar-lo. Parlem de coses temporals perquè ens interessin. Parlem dels nostres amics perquè els estimem; les nostres alegries i els nostres dolors estan lligats a ells. No obstant això, tenim una raó infinitament més gran per estimar Déu que per estimar els nostres amics terrenals;

hauria de ser el més natural del món fer-lo primer en tots els nostres pensaments, parlar de la seva bondat i parlar del seu poder. Els rics dons que ens ha atorgat no tenien la intenció d'absorbir els nostres pensaments i estimar tant que no tinguéssim res a donar a Déu; estan constantment per recordar-nos Ell i per lligar-nos amb llaços d'amor i gratitud al nostre Benefactor celestial. Vivim massa a prop de les terres baixes de la terra. Alcem els ulls cap a la porta oberta del santuari de dalt, on la llum de la glòria de Déu brilla en el rostre de Crist, que «també pot salvar fins a

l'extrem els qui s'acosten a Déu per Ell». Hebreus 7:25.

Hem de lloar més Déu “per la seva bondat i per les seves meravelloses obres als fills dels homes”. Salm 107:8. Els nostres exercicis devocionals no han de consistir totalment en demanar i rebre. No pensem sempre en els nostres desitjos i mai en els beneficis que rebem. No preguem massa, però som massa reservats a l'hora de donar gràcies. Som els receptors constants de les misericòrdies de Déu, i, tanmateix, la poca gratitud

que expressem, el poc que el lloem pel que ha fet per nosaltres.

Antigament, el Senyor va dir a Israel, quan es reunien per al seu servei: "Menjareu davant el Senyor, el vostre Déu, i us alegrareu de tot allò a què poseu la mà, vosaltres i les vostres famílies, en què el Senyor, el vostre Déu, us ha beneït."
." Deuteronomi 12:7. El que es fa per a la glòria de Déu s'ha de fer amb alegria, amb cançons de lloança i acció de gràcies, no amb tristesa i tristesa.

El nostre Déu és un Pare tendre i misericordiós. El seu servei no s'ha de veure com un exercici angoixant i angoixant. Hauria de ser un plaer adorar el Senyor i participar en la seva obra. Déu no voldria que els seus fills, als quals s'ha proporcionat una salvació tan gran, actuïn com si fos un mestre de tasques dur i exigent. Ell és el seu millor amic; i quan l'adoren, Ell espera estar amb ells, per beneir-los i consolar-los, omplint-los el cor d'alegria i amor. El Senyor desitja que els seus fills es reconfortin en el seu servei i que trobin més plaer que dificultats en la seva obra.

Desitja que els qui vinguin a adorar-lo s'emportin amb ells preciosos pensaments de la seva cura i amor, perquè puguin ser alegres en totes les ocupacions de la vida diària, perquè tinguin la gràcia de tractar amb honestedat i fidelitat en totes les coses.

Hem de reunir-nos al voltant de la creu. Crist i Ell crucificat han de ser el tema de la contemplació, de la conversa i de la nostra emoció més alegre. Hem de tenir en els nostres pensaments totes les benediccions que rebem de Déu, i quan ens adonem del seu gran amor hauríem

d'estar disposats a confiar-ho tot a la mà que ens va clavar a la creu.

L'ànima pot ascendir més a prop del cel sobre les ales de lloança. Déu és adorat amb cançons i música als tribunals de dalt, i mentre expressem la nostra gratitud ens estem aproximant a l'adoració de les hostes celestials. "Qui ofereix lloança glorifica" Déu. Salm 50:23. Anem davant del nostre Creador amb una alegria reverent, amb "acció de gràcies i la veu de la melodia". Isaïes 51:3.

Capítol 12—Què fer amb el dubte

Molts, especialment els que són joves en la vida cristiana, de vegades es veuen preocupats amb els suggeriments de l'escepticisme. Hi ha moltes coses a la Bíblia que no poden explicar, ni tan sols entendre, i Satanàs les utilitza per sacsejar la seva fe en les Escripures com una revelació de Déu. Es pregunten: “Com sabré el camí correcte? Si la Bíblia és realment la paraula de Déu, com puc alliberar-me d'aquests dubtes i perplexitats?”

Déu mai ens demana que creguem, sense donar proves suficients sobre les quals basar la nostra fe. La seva existència, el seu caràcter, la veracitat de la seva paraula, s'estableixen tot per un testimoni que apel·la a la nostra raó; i aquest testimoni és abundant. No obstant això, Déu mai no ha eliminat la possibilitat del dubte. La nostra fe s'ha de basar en l'evidència, no en la demostració. Els que vulguin dubtar tindran oportunitat; mentre que aquells que realment desitgen conèixer la veritat trobaran moltes proves sobre les quals recolzar la seva fe.

És impossible que les ments finites compreguin completament el caràcter o les obres de l'Infinit. Per a l'intel·lecte més agut, la ment més altament educada, aquest Ser sant ha de romandre sempre vestit de misteri. "Pots buscar Déu? pots descobrir el Totpoderós a la perfecció? És alt com el cel; què pots fer? més profund que l'infern; què pots saber?" Job 11:7, 8.

L'apòstol Pau exclama: «Oh profunditat de les riqueses tant de la saviesa com del coneixement de Déu! que inescrutables són els seus

judicis, i els seus camins que no es poden descobrir!» Romans 11:33. Però encara que "els núvols i les tenebres l'envolten", "la justícia i el judici són el fonament del seu tron". Salm 97:2, RV Fins aquí podem comprendre el seu tracte amb nosaltres i els motius pels quals s'impulsa, perquè puguem discernir l'amor i la misericòrdia sense límits units a un poder infinit. Podem entendre tant dels seus propòsits com és per al nostre bé saber-ho; i més enllà d'això encara hem de confiar en la mà omnipotent, en el cor ple d'amor.

La paraula de Déu, com el caràcter del seu Autor diví, presenta misteris que mai no podran ser comprès completament per éssers finits. L'entrada del pecat al món, l'encarnació de Crist, la regeneració, la resurrecció i molts altres temes presentats a la Bíblia, són misteris massa profunds perquè la ment humana els pugui explicar, o fins i tot els entendre completament. Però no tenim cap motiu per dubtar de la paraula de Déu perquè no podem entendre els misteris de la seva providència. En el món natural estem constantment envoltats de misteris que no podem entendre.

Les formes de vida més humils presenten un problema que els filòsofs més savis no poden explicar.

A tot arreu hi ha meravelles més enllà del nostre coneixement.

Aleshores, ens hem de sorprendre de trobar que també al món espiritual hi ha misteris que no podem entendre? La dificultat rau únicament en la debilitat i l'estretor de la ment humana. Déu ens ha donat a les Escriptures proves suficients del seu caràcter diví, i no hem de dubtar de la seva paraula perquè no podem entendre tots els misteris de la seva providència.

L'apòstol Pere diu que hi ha a l'Escriptura "coses difícils d'entendre, que els incultos i inestables arrenquen... per a la seva pròpia destrucció". 2 Pere 3:16. Les dificultats de l'Escriptura han estat instades pels escèptics com a argument contra la Bíblia; però tan lluny d'això, constitueixen una forta evidència de la seva inspiració divina. Si no contingués res de Déu sinó allò que podríem comprendre fàcilment; si la seva grandesa i majestat poguessin ser captades per ments finites, aleshores la Bíblia no portaria les credencials inconfusibles de l'autoritat divina.

La grandesa i el misteri dels temes presentats han d'inspirar la fe en ell com a paraula de Déu.

La Bíblia desplega la veritat amb una senzillesa i una perfecta adaptació a les necessitats i anhels del cor humà, que ha sorprès i encantat les ments més cultes, alhora que permet als més humils i incults discernir el camí de la salvació. I, tanmateix, aquestes veritats simplement declarades s'aferren a temes tan elevats, tan amplis, tan infinitament més enllà del poder de la comprensió humana, que només les podem

acceptar perquè Déu les ha declarat. Així se'ns obre el pla de redempció, perquè cada ànima vegi els passos que ha de fer en el penediment cap a Déu i la fe en el nostre Senyor Jesucrist, a fi de salvar-se de la manera que Déu ha marcat; tanmateix, sota aquestes veritats, tan fàcils d'entendre, s'amaguen misteris que amaguen la seva glòria, misteris que dominan la ment en la seva recerca, però que inspiren amb reverència i fe al buscador sincer de la veritat. Com més busca la Bíblia, més profunda és la seva convicció que és la paraula del Déu viu, i la raó

humana s'inclina davant la majestat de la revelació divina.

Reconèixer que no podem comprendre completament les grans veritats de la Bíblia és només admetre que la ment finita és inadequada per copsar l'infinit; que l'home, amb el seu coneixement humà limitat, no pot entendre els propòsits de l'omnisciència.

Com que no poden entendre tots els seus misteris, l'escèptic i l'infidel rebutgen la paraula de Déu; i no tots els que professen creure en la Bíblia estan lliures de perill en

aquest punt. L'apòstol diu:
"Vinegeu, germans, que no hi hagi en cap de vosaltres un cor dolent d'incredulitat que s'allunyi del Déu vivent". Hebreus 3:12. És correcte estudiar de prop els ensenyaments de la Bíblia i investigar "les coses profundes de Déu" en la mesura que es revelen a les Escriptures. 1 Corintis 2:10. Mentre que "les coses secretes pertanyen al Senyor, el nostre Déu", "les coses que es revelen ens pertanyen". Deuteronomi 29:29. Però és obra de Satanàs pervertir els poders d'investigació de la ment. Un cert orgull es barreja amb la

consideració de la veritat bíblica, de manera que els homes se senten impacients i vençuts si no poden explicar totes les parts de l'Escriptura a la seva satisfacció. És massa humiliant per a ells reconèixer que no entenen les paraules inspirades. No estan disposats a esperar pacientment fins que Déu consideri oportú revelar-los la veritat. Creuen que la seva saviesa humana sense ajuda és suficient per permetre'ls comprendre l'Escriptura, i si no ho fan, pràcticament neguen la seva autoritat. És cert que moltes teories i doctrines que popularment se

suposa que deriven de la Bíblia no tenen cap fonament en el seu ensenyament i, de fet, són contràries a tot el tenor de la inspiració. Aquestes coses han estat motiu de dubte i perplexitat per a moltes ments. Tanmateix, no són responsables de la paraula de Déu, sinó de la perversió de l'home.

Si fos possible que els éssers creats arribessin a una comprensió plena de Déu i de les seves obres, aleshores, un cop arribat a aquest punt, no hi hauria més descobriment de la veritat, no hi hauria creixement en el

coneixement, no hi hauria més desenvolupament de la ment o del cor. Déu ja no seria suprem; i l'home, arribat al límit del coneixement i de l'assoliment, deixaria d'avançar. Donem gràcies a Déu que no és així. Déu és infinit; en Ell hi ha "tots els tresors de la saviesa i el coneixement". Colossencs 2:3. I per a tota l'eternitat els homes poden estar sempre buscant, aprenent, i, tanmateix, mai esgotar els tresors de la seva saviesa, la seva bondat i el seu poder.

Déu té la intenció que fins i tot en aquesta vida les veritats de la seva paraula es desenvolupin sempre al seu poble. Només hi ha una manera d'obtenir aquest coneixement.

Només podem arribar a la comprensió de la Paraula de Déu mitjançant la il·luminació de l'Esperit pel qual la Paraula va ser donada. "Les coses de Déu no coneix ningú, sinó l'Esperit de Déu". "perquè l'Esperit ho investiga totes, sí, les coses profundes de Déu". 1 Corintis 2:11, 10. I la promesa del Salvador als seus seguidors va ser: «Quan vingui Ell, l'Esperit de la veritat, us guiarà a tota la veritat...

Perquè rebrà de la meva, i ho manifestarà. a tu.» Joan 16:13, 14.

Déu vol que l'home exerceixi els seus poders de raonament; i l'estudi de la Bíblia enfortirà i elevarà la ment com cap altre estudi ho pot fer. No obstant això, hem de tenir cura de divinitzar la raó, que està subjecta a la debilitat i la debilitat de la humanitat. Si no volem tenir les Escriptures ennuvolades al nostre enteniment, de manera que les veritats més clares no s'entenguin, hem de tenir la senzillesa i la fe d'un nen petit, disposat a aprendre, i demanant

l'ajuda de l'Esperit Sant. La sensació del poder i la saviesa de Déu, i de la nostra incapacitat per comprendre la seva grandesa, ens han d'inspirar amb humilitat, i hauríem d'obrir la seva paraula, quan entrem en la seva presència, amb un temor sant. Quan arribem a la Bíblia, la raó ha de reconèixer una autoritat superior a si mateixa, i el cor i l'intel·lecte s'han d'inclinar davant el gran JO SÓC.

Hi ha moltes coses aparentment difícils o obscures, que Déu deixarà clares i senzilles a aquells que així cerquen comprendre-les. Però sense

la guia de l'Esperit Sant serem
contínuament susceptibles
d'arrancar les Escripures o
malinterpretar-les. Hi ha molta
lectura de la Bíblia sense beneficis i
en molts casos una lesió positiva.
Quan la paraula de Déu s'obre
sense reverència i sense pregària;
quan els pensaments i els afectes no
estan fixats en Déu, o en harmonia
amb la seva voluntat, la ment
s'ennuvola de dubtes; i en el mateix
estudi de la Bíblia, l'escepticisme
s'enforteix. L'enemic pren el control
dels pensaments, i suggereix
interpretacions que no són
correctes. Sempre que els homes no

busquen estar en harmonia amb Déu en paraules i fets, aleshores, per més erudits que siguin, poden equivocar-se en la comprensió de les Escripures, i no és segur confiar en les seves explicacions. Aquells que miren les Escripures per trobar discrepàncies, no tenen perspicacia espiritual. Amb una visió distorsionada veuran moltes causes de dubte i incredulitat en coses que són realment senzilles i senzilles.

Per disfressar-ho, la veritable causa del dubte i l'escepticisme, en la majoria dels casos, és l'amor al pecat. Els ensenyaments i

restriccions de la Paraula de Déu no són benvinguts al cor orgullós i amant del pecat, i els que no estan disposats a obeir-ne els requisits estan disposats a dubtar de la seva autoritat. Per arribar a la veritat, hem de tenir un desig sincer de conèixer la veritat i una voluntat de cor per obeir-la. I tots els qui vinguin amb aquest esperit a l'estudi de la Bíblia trobaran abundants proves que aquesta és la paraula de Déu, i podran entendre les seves veritats que els faran savis per a la salvació.

Crist ha dit: "Si algú vol fer la seva voluntat, coneixerà l'ensenyament".
Joan 7:17, RV En comptes de qüestionar i descabellar sobre allò que no enteneu, feu cas a la llum que ja il·lumina sobre vosaltres, i rebreu una llum més gran. Per la gràcia de Crist, compliu tots els deures que s'hagin posat de manifest a la vostra comprensió, i podreu comprendre i complir aquells dels quals ara dubteu.

Hi ha una evidència oberta a tothom, els més educats i els més analfabets, l'evidència de l'experiència. Déu ens convida a

demostrar per nosaltres mateixos la realitat de la seva paraula, la veritat de les seves promeses. Ens demana "tasteu i veieu que el Senyor és bo". Salm 34:8. En lloc de dependre de la paraula d'un altre, hem de tastar-nos per nosaltres mateixos. Ell declara: "Demaneu i rebreu". Joan 16:24. Les seves promeses es compliran. Mai han fallat; mai poden fallar. I quan ens acostem a Jesús i ens alegrem de la plenitud del seu amor, el nostre dubte i foscors desapareixeran a la llum de la seva presència.

L'apòstol Pau diu que Déu "ens ha alliberat del poder de les tenebres i ens ha traslladat al regne del seu estimat Fill". Colossencs 1:13. I tothom que ha passat de la mort a la vida pot "segellar que Déu és veritable". Joan 3:33. Pot testificar: "Necessitava ajuda i la vaig trobar en Jesús. Totes les necessitats van ser satisfetes, la fam de la meua ànima va ser satisfeta; i ara la Bíblia és per a mi la revelació de Jesucrist. Em preguntes per què crec en Jesús? Perquè Ell és per a mi un Salvador diví. Per què crec la Bíblia? Perquè he trobat que és la veu de Déu a la meua ànima". Podem tenir el

testimoni en nosaltres mateixos que la Bíblia és vertadera, que Crist és el Fill de Déu. Sabem que no estem seguint faules enginyades.

Pere exhorta els seus germans a “creixer en la gràcia i en el coneixement del nostre Senyor i Salvador Jesucrist”. 2 Pere 3:18. Quan el poble de Déu creixi en gràcia, obtindrà constantment una comprensió més clara de la seva paraula. Discerniran una nova llum i bellesa en les seves veritats sagrades. Això ha estat cert en la història de l'església en totes les edats, i així continuarà fins al final.

"El camí dels justos és com la llum de l'alba, que brilla cada cop més fins al dia perfecte". Proverbis 4:18, RV, marge.

Per la fe podem mirar cap al més enllà i agafar la promesa de Déu per a un creixement de l'intel·lecte, les facultats humanes unint-se amb allò diví, i tots els poders de l'ànima posant-se en contacte directe amb la Font de la llum. Podem alegrar-nos que tot allò que ens ha perplex en les providències de Déu serà llavors clar, les coses difícils d'entendre llavors trobaran una explicació; i on les nostres ments finites només

descobreixen confusió i propòsits trencats, veurem la més perfecta i bella harmonia. “Ara veiem a través d'un vidre, fosc; però després cara a cara: ara ho sé en part; però aleshores sabré com també sóc conegut”. 1 Corintis 13:12.

Capítol 13: Alegre en el Senyor

Els fills de Déu estan cridats a ser representants de Crist, mostrant la bondat i la misericòrdia del Senyor. Com Jesús ens ha revelat el veritable caràcter del Pare, també hem de revelar Crist a un món que no coneix el seu amor tendre i pietat. "Com tu m'has enviat al món", va dir Jesús, "també jo també els he enviat al món". "Jo en ells, i tu en mi; ... perquè el món conegui que tu m'has enviat". Joan 17:18, 23. L'apòstol Pau diu als deixebles de Jesús: "Vosaltres sou manifestament declarats com l'epístola de Crist",

"coneguda i llegida de tots els homes". 2 Corintis 3:3, 2. En cadascun dels seus fills, Jesús envia una carta al món. Si ets seguidor de Crist, Ell t'envia una carta a la família, al poble, al carrer, on vius. Jesús, que habita en vosaltres, vol parlar al cor dels qui no el coneixen. Potser no llegeixen la Bíblia, o no escolten la veu que els parla a les seves pàgines; no veuen l'amor de Déu a través de les seves obres. Però si ets un veritable representant de Jesús, pot ser que a través teu siguin portats a comprendre alguna cosa de la seva bondat i seran guanyats per estimar-lo i servir-lo.

Els cristians es posen com a portadors de llum en el camí cap al cel. Han de reflectir al món la llum que brilla sobre ells de Crist. La seva vida i caràcter han de ser tals que a través d'ells els altres tinguin una concepció correcta de Crist i del seu servei.

Si representem Crist, farem que el seu servei sembli atractiu, tal com és realment. Els cristians que apleguen tristesa i tristesa a les seves ànimes, murmuren i es queixen, estan donant als altres una falsa representació de Déu i de la

vida cristiana. Donen la impressió que Déu no està complagut de fer feliços els seus fills, i en això donen un fals testimoni contra el nostre Pare celestial.

Satanàs està exultant quan pot conduir els fills de Déu a la incredulitat i el desànim. Es complau veure'ns desconfiar de Déu, dubtar de la seva voluntat i poder per salvar-nos. Li encanta fer-nos sentir que el Senyor ens farà mal amb les seves providències. És obra de Satanàs representar el Senyor com a mancat de compassió i pietat. Ell equivoca la veritat

respecte a Ell. Omple la imaginació d'idees falses sobre Déu; i en lloc d'estar en la veritat respecte al nostre Pare celestial, massa sovint fixem la nostra ment en les tergiversacions de Satanàs i deshonrem Déu desconfiant d'ell i murmurant contra Ell. Satanàs sempre busca fer de la vida religiosa una de tristesa. Desitja que sembli laboriós i difícil; i quan el cristià presenta a la seva pròpia vida aquesta visió de la religió, a través de la seva incredulitat, secunda la falsedat de Satanàs.

Molts, caminant pel camí de la vida,
es dediquen als seus errors,
fracassos i decepcions, i els seus
cors s'omplen de dolor i desànim.
Mentre estava a Europa, una
germana que havia estat fent això, i
que estava profundament
angoixada, em va escriure
demanant-me una paraula d'ànim.
La nit després d'haver llegit la seva
carta vaig somiar que estava en un
jardí, i un que semblava ser el
propietari del jardí em conduïa pels
seus camins. Estava recollint les
flors i gaudint de la seva fragància,
quan aquesta germana, que anava
caminant al meu costat, em va

cridar l'atenció sobre unes antiestètiques carves que li impedien el pas. Allà estava de dol i dol. Ella no caminava pel camí, seguint el guia, sinó que caminava entre les garrigues i les espines. "Oh", va plorar, "no és una llàstima que aquest bell jardí estigui espatllat d'espines?" Aleshores el guia va dir: "Deixa les espines, perquè només et faran ferir. Recolliu les roses, els lliris i els roses".

No hi ha hagut alguns punts brillants en la vostra experiència?
No heu tingut algunes estacions precioses en què el vostre cor

bategava d'alegria en resposta a l'Esperit de Déu? Quan mireu enrere els capítols de la vostra experiència vital, no trobeu algunes pàgines agradables? Les promeses de Déu, com les flors oloroses, no creixen al costat del vostre camí per totes bandes? No deixaràs que la seva bellesa i dolçor ompli el teu cor d'alegria?

Els carves i les espines només us ferir i afligir; i si només aplegues aquestes coses, i les presentes als altres, no estàs, a més de menysprear tu mateix la bondat de Déu, impedint que els que

t'envolten caminin pel camí de la vida?

No és prudent reunir tots els records desagradables d'una vida passada, les seves iniquitats i decepcions, per parlar-ne i plorar-los fins que ens desbordem pel desànim. Una ànima desanimada s'omple de foscor, tancant la llum de Déu de la seva pròpia ànima i projectant una ombra sobre el camí dels altres.

Gràcies a Déu per les imatges brillants que ens ha presentat. Agrupem les benaventurades

assegurances del seu amor, per tal de mirar-les contínuament: el Fill de Déu que deixa el tron del seu Pare, vesteix la seva divinitat amb humanitat, per tal de rescatar l'home del poder de Satanàs; El seu triomf en favor nostre, obrint el cel als homes, revelant a la visió humana la cambra de presència on la Deïtat revela la seva glòria; la raça caiguda es va aixecar de la fossa de la ruïna on l'havia submergit el pecat, i va tornar a connectar-se amb el Déu infinit, i després d'haver suportat la prova divina mitjançant la fe en el nostre Redemptor, vestit de la justícia de

Crist i exaltat al seu tron —Aquests són els quadres que Déu vol que contempléssim.

Quan sembla que dubtem de l'amor de Déu i desconfiem de les seves promeses, el deshonrem i lamentem el seu Esperit Sant. Com se sentiria una mare si els seus fills es queixin constantment d'ella, com si ella no els tingués bé, quan l'esforç de tota la seva vida havia estat avançar els seus interessos i donar-los confort? Suposem que haurien de dubtar del seu amor; li trencaria el cor. Com se sentiria un pare si fos tractat així pels seus fills? I com ens pot mirar

el nostre Pare celestial quan desconfiem del seu amor, que l'ha portat a donar el seu Fill unigènit perquè tinguem vida? L'apòstol escriu: "Aquell que no va perdonar el seu propi Fill, sinó que el va lliurar per tots nosaltres, com no ens donarà també amb Ell totes les coses?" Romans 8:32. I, tanmateix, quants, amb les seves accions, si no amb paraules, estan dient: "El Senyor no vol dir això per a mi. Potser estima els altres, però no m'estima a mi".

Tot això està perjudicant la teva pròpia ànima; perquè cada paraula

de dubte que pronuncies convida a les temptacions de Satanàs; està enfortint en tu la tendència a dubtar, i està dol de tu els àngels ministradors. Quan Satanàs us tempti, no respireu ni una paraula de dubte o foscor. Si decideixes obrir la porta als seus suggeriments, la teva ment s'omplirà de desconfiança i preguntes rebels. Si parles dels teus sentiments, cada dubte que expresses no només reacciona sobre tu mateix, sinó que és una llavor que germinarà i donarà fruits en la vida dels altres, i pot ser impossible contrarestar la influència de les teves paraules. És

possible que tu mateix puguis
recuperar-te de l'època de la
temptació i de la trampa de Satanàs,
però els altres que s'han vist
influenciats per la teva influència
potser no podran escapar de la
incredulitat que has suggerit. Què
important que parlem només
aquelles coses que donaran força
espiritual i vida!

Els àngels estan escoltant per
escoltar quin tipus d'informe esteu
donant al món sobre el vostre
Mestre celestial. Que la vostra
conversa sigui d'Aquell que viu per
intercedir per vosaltres davant el

Pare. Quan prenguis la mà d'un amic, que la lloança a Déu estigui als teus llavis i al teu cor. Això atraurà els seus pensaments a Jesús.

Tots tenen proves; dolors difícils de suportar, temptacions difícils de resistir. No expliquis els teus problemes als teus semblants mortals, sinó porta-ho tot a Déu en pregària. Feu que sigui una regla no pronunciar mai una paraula de dubte o de desànim. Podeu fer molt per alegrar la vida dels altres i enfortir els seus esforços, amb paraules d'esperança i alegria santa.

Hi ha moltes ànimes valentes molt pressionades per la temptació, gairebé disposades a desmaiar-se en el conflicte amb un mateix i amb els poders del mal. No desanimis un tal en la seva dura lluita. Anima'l amb paraules valentes i esperançadores que l'impulsin en el seu camí. Així la llum de Crist pot brillar de tu.

"Cap de nosaltres viu per a si mateix". Romans 14:7. Amb la nostra influència inconscient, els altres poden ser animats i enfortits, o poden ser desanimats i rebutjats de Crist i de la veritat.

Hi ha molts que tenen una idea errònia de la vida i el caràcter de Crist. Pensen que Ell estava desproveït de calor i sol, que era sever, sever i sense alegria. En molts casos, tota l'experiència religiosa es veu acolorida per aquestes vistes ombrívoles.

Sovint es diu que Jesús va plorar, però que mai es va saber que somriu. El nostre Salvador era realment un Home de Dolors i coneixedor del dolor, perquè va obrir el seu cor a tots els mals dels homes. Però tot i que la seva vida era abnegada i ombrejada de dolor i

cura, el seu esperit no va ser aixafat. El seu rostre no mostrava una expressió de dolor i rèplic, sinó una de serenor pacífica. El seu cor era una font de vida, i allà on anava portava repòs i pau, alegria i alegria.

El nostre Salvador era profundament seriós i intensament seriós, però mai ombrívol ni estúpid. La vida dels qui l'imiten estarà plena de propòsits sincers; tindran un profund sentit de la responsabilitat personal. La levitat serà reprimida; no hi haurà alegria bulliciosa, ni bromes grolleres; però

la religió de Jesús dóna pau com un riu. No apaga la llum de l'alegria; no frena l'alegria ni ennuvola la cara assolellada i somrient. Crist no va venir per ser servit sinó per ministrar; i quan el seu amor regni en el cor, seguirem el seu exemple.

Si mantenim en la nostra ment els actes cruels i injusts dels altres, trobarem impossible estimar-los com Crist ens ha estimat; però si els nostres pensaments es concentren en l'amor meravellós i la pietat de Crist per nosaltres, el mateix esperit fluirà als altres. Ens hem d'estimar i respectar-nos els uns als altres,

malgrat els errors i imperfeccions que no podem deixar de veure. S'ha de cultivar la humilitat i la desconfiança en un mateix, i una tendresa pacient amb les faltes dels altres. Això matarà tot l'egoisme reduït i ens farà de gran cor i generosos.

El salmista diu: «Confieiu en el Senyor i feu el bé; així habitareu a la terra, i de veritat serà alimentat». Salm 37:3. "Confia en el Senyor". Cada dia té les seves càrregues, les seves preocupacions i perplexitats; i quan ens trobem com de preparats estem per parlar de les nostres

dificultats i proves. S'introdueixen tants problemes manlevats, tantes pors s'entretenen, s'expressa un pes d'angoixa, que es podria suposar que no teníem pietat i amorós Salvador disposat a escoltar totes les nostres peticions i a ser per a nosaltres una ajuda present en cada moment de necessitat. .

Alguns sempre tenen por i tenen problemes de préstec. Cada dia estan envoltats de les mostres de l'amor de Déu; cada dia gaudeixen de les bondats de la seva providència; però passen per alt aquestes benediccions actuals. Les

seves ments estan contínuament concentrades en alguna cosa desagradable que temen que pugui venir; o pot existir realment alguna dificultat que, encara que petita, els encega els ulls davant de moltes coses que exigeixen gratitud. Les dificultats amb què es troben, en comptes de conduir-los a Déu, l'única font de la seva ajuda, els separen d'ell perquè desperten malestar i penes.

Estem bé de ser així incrèduls? Per què hem de ser desagraïts i desconfiats? Jesús és el nostre amic; tot el cel està interessat en el nostre

benestar. No hem de permetre que les perplexitats i les preocupacions de la vida quotidiana molestin la ment i enfosquin el front. Si ho fem, sempre tindrem alguna cosa per molestar i molestar. No hem de caure en una sol·licitud que només ens molesta i desgasta, però que no ens ajuda a suportar proves.

Pot ser que estiguis perplex en els negocis; les teves perspectives poden ser cada cop més fosques i pots estar amenaçat de pèrdua; però no et desanimis; posa la teva cura a Déu i mantén la calma i l'alegria. Pregueu per la saviesa per gestionar

els vostres assumptes amb discreció i evitar així pèrdues i desastres. Feu tot el possible per obtenir resultats favorables. Jesús ha promès la seva ajuda, però no al marge del nostre esforç. Quan, confiant en el nostre Ajudant, hagis fet tot el que has pogut, accepta el resultat amb alegria.

No és la voluntat de Déu que el seu poble es carregui amb cura. Però el nostre Senyor no ens enganya. No ens diu: "No tingueu por; no hi ha perills al teu camí". Ell sap que hi ha proves i perills, i tracta amb nosaltres clarament. Ell no proposa

treure el seu poble d'un món de pecat i mal, però els indica un refugi que mai falla. La seva pregària pels seus deixebles va ser: "No demano que els treguis del món, sinó que els guardis del mal". «Al món», diu, «tindreu tribulació; però estigueu ben animats; He vençut el món".
Joan 17:15; 16:33.

En el seu sermó de la muntanya, Crist va ensenyar als seus deixebles precioses lliçons pel que fa a la necessitat de confiar en Déu.

Aquestes lliçons van ser dissenyades per animar els fills de Déu a través de totes les edats, i han

arribat al nostre temps plenes
d'instrucció i consol. El Salvador va
assenyalar els seus seguidors als
ocells del cel mentre cantaven les
seves nades de lloança, lliures de
pensaments de cura, perquè "no
sembren ni collien". I tanmateix el
gran Pare proveeix les seves
necessitats. El Salvador pregunta:
"No sou molt millor que ells?"
Mateu 6:26. El gran Proveïdor de
l'home i la bèstia obre la seva mà i
proveeix a totes les seves criatures.
Els ocells de l'aire no estan
desapercebuts. Ell no deixa caure el
menjar a les seves factures, però fa
proves per a les seves necessitats.

Han de recollir els grans que Ell els ha escampat. Han de preparar el material per als seus petits nius. Han d'alimentar les seves cries. Surten cantant al seu treball, perquè "el vostre Pare celestial els alimenta". I "no sou molt millor que ells?" No sou vosaltres, com a adoradors intel·ligents i espirituals, més valuosos que els ocells del cel? L'Autor del nostre ésser, el Conservador de la nostra vida, Aquell que ens va formar a la seva pròpia imatge divina, ¿no s'encarregarà de les nostres necessitats si confiem en Ell?

Crist va assenyalar els seus deixebles cap a les flors del camp, que creixen en rica profusió i brillaven amb la bellesa senzilla que el Pare celestial els havia donat, com a expressió del seu amor per l'home. Va dir: "Considerereu els lliris del camp, com creixen". La bellesa i la senzillesa d'aquestes flors naturals superen amb escreix l'esplendor de Salomó. El vestit més magnífic produït per l'habilitat de l'art no pot suportar la comparació amb la gràcia natural i la bellesa radiant de les flors de la creació de Déu. Jesús pregunta: "Si Déu vesteix així l'herba del camp, que és avui, i

demà es tira al forn, no us vestirà molt més, oh de poca fe?" Mateu 6:28, 30. Si Déu, l'Artista diví, atorga a les flors senzilles que es perden en un dia els seus colors delicats i variats, quanta més cura tindrà per aquells que han estat creats a la seva imatge? Aquesta lliçó de Crist és una reprovació al pensament inquiet, la perplexitat i el dubte, del cor infidel.

El Senyor vol que tots els seus fills i filles siguin feliços, pacífics i obedients. Jesús diu: «Jo us dono la meva pau; no com la dona el món, jo us la dono. Que el teu cor no es

turbi, ni que tingui por". "Us he dit aquestes coses perquè la meva alegria romanguí en vosaltres i la vostra alegria sigui plena". Joan 14:27; 15:11.

La felicitat que es busca des de motius egoistes, fora del camí del deure, és mal equilibrada, irregular i transitòria; passa, i l'ànima s'omple de solitud i de tristesa; però hi ha alegria i satisfacció al servei de Déu; el cristià no es deixa caminar per camins incerts; no se'l deixa en vanes penediments i decepcions. Si no tenim els plaers d'aquesta vida,

encara podem estar contents mirant cap a la vida més enllà.

Però fins i tot aquí els cristians poden tenir l'alegria de la comunió amb Crist; poden tenir la llum del seu amor, el consol perpetu de la seva presència. Cada pas de la vida ens pot acostar a Jesús, ens pot donar una experiència més profunda del seu amor i ens pot acostar un pas més a la beneïda llar de la pau. Aleshores, no descartem la nostra confiança, sinó que tinguem una seguretat ferma, més ferma que mai. "Fins ara el Senyor ens ha ajudat", i ens ajudarà fins al

final. 1 Samuel 7:12. Mirem els pilars monumentals, recordatoris del que el Senyor ha fet per consolar-nos i salvar-nos de la mà del destructor. Conservem fresques a la nostra memòria totes les tendres misericòrdies que Déu ens ha mostrat, les llàgrimes que ha eixugat, els dolors que ha calmat, les angoixes eliminades, les pors esvaïdes, les necessitats suplides, les benediccions atorgades, nosaltres mateixos per tot el que tenim davant durant la resta del nostre pelegrinatge.

No podem deixar d'esperar noves perplexitats en el conflicte vinent, però podem mirar tant el que ha passat com el que ha de venir, i dir: "Fins ara el Senyor ens ha ajudat". "Com els teus dies, així serà la teva força". Deuteronomi 33:25. La prova no superarà la força que ens donarà per suportar-la. Aleshores, prenguem el nostre treball just allà on el trobem, creient que vingui el que vingui, es donarà força proporcional a la prova.

I de mica en mica s'obriran les portes del cel per admetre els fills de Déu, i dels llavis del Rei de la

glòria la benedicció caurà sobre els seus oïdes com la música més rica: "Veniu, beneïts del meu Pare, hereu el Regne preparat per a tu des de la fundació del món". Mateu 25:34.

Aleshores, els redimits seran acollits a la llar que Jesús els prepara. Allà els seus companys no seran els vils de la terra, els mentiders, els idòlatres, els impurs i els incrédulos; però s'associaran amb aquells que hagin vençut Satanàs i, mitjançant la gràcia divina, hagin format caràcters perfectes. Tota tendència pecaminosa, cada

imperfecció que els afecta aquí ha estat eliminada per la sang de Crist, i se'ls imparteix l'excel·lència i la lluentor de la seva glòria, que supera amb escreix la brillantor del sol. I la bellesa moral, la perfecció del seu caràcter, brilla a través d'ells, que val molt més que aquest esplendor exterior. Es troben sense culpa davant el gran tron blanc, compartint la dignitat i els privilegis dels àngels.

En vista de la gloriosa herència que pot ser seva, "què donarà un home a canvi de la seva ànima?" Mateu 16:26. Pot ser que sigui pobre, però

posseeix en si mateix una riquesa i una dignitat que el món mai podria atorgar. L'ànima redimida i purificada del pecat, amb tots els seus nobles poders dedicats al servei de Déu, és d'un valor insuperable; i hi ha alegria al cel davant la presència de Déu i dels sants àngels per una ànima redimida, una alegria que s'expressa en cançons de sant triomf.